

ดอกบัวหมื่นดอก
บานในดวงจิต

ธรรมาจารย์เจิ้งเหยียนกับโลกแห่งฉือจี้

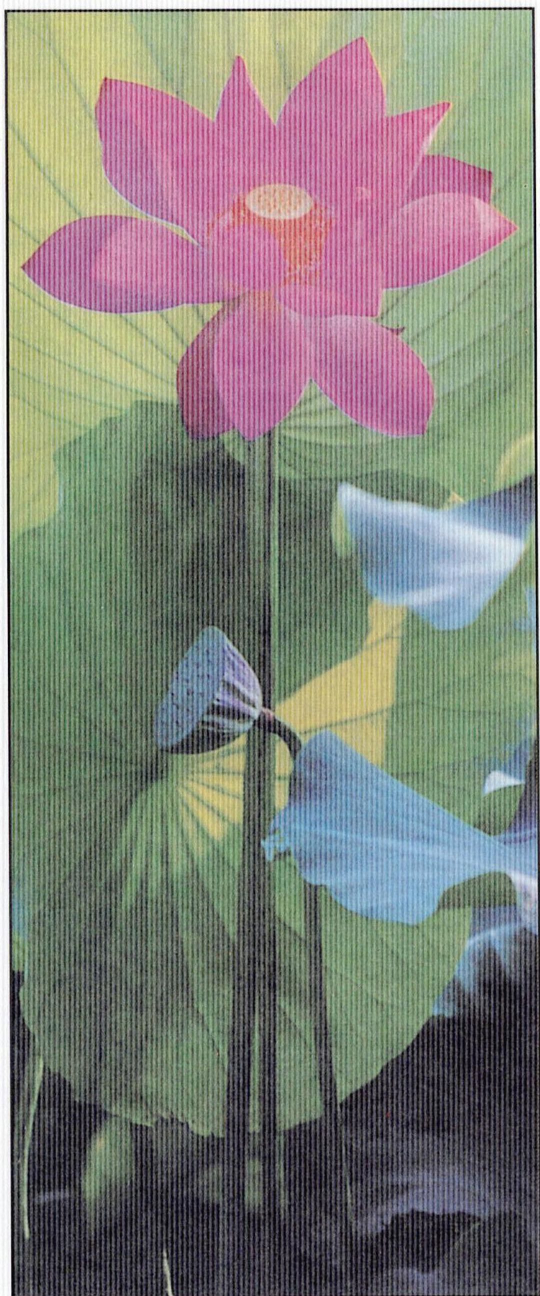
ดอกบัวหมื่นดอก
บานในดวงจิต

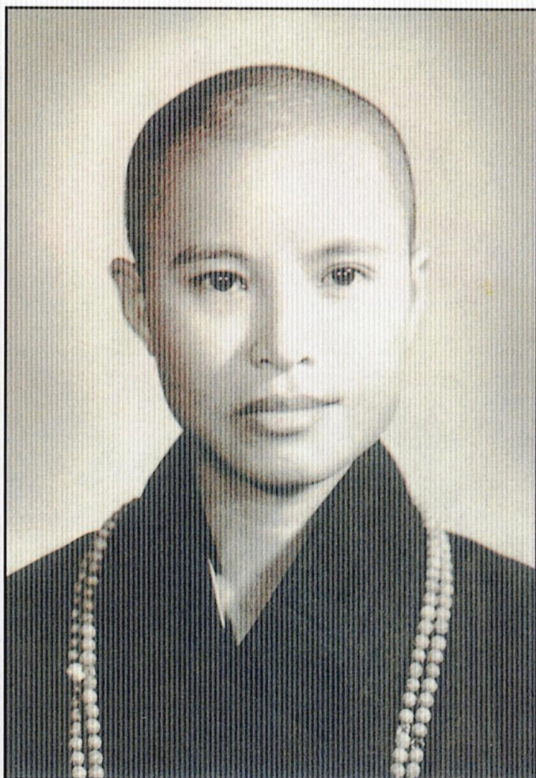
ธรรมาจารย์เจิ้งเหยียนกับโลกแห่งฉือจี้

สถานที่ติดต่อ
มูลนิธิพุทธฉื่อจี้ไต้หวันในประเทศไทย
322/207 ซอยอยู่เจริญ ถ.รัชดาภิเษก 3
แขวงดินแดง เขตดินแดง กทม. 10320
โทรศัพท์ 02 - 6421888, 02 - 6420477
02 - 6420488, 02 - 6420499
โทรสาร 02 - 6421890
e-mail: tzuchith@hotmail.com

สาขาย่อยที่ อ.ฝาง จ.เชียงใหม่
35/1 หมู่ 3 ถนนท่าแพ ต.เวียง อ.ฝาง
จ. เชียงใหม่ 50110
โทรศัพท์ / โทรสาร 053 - 382973

ท่านธรรมาจารย์เจิ้งเหยียน

ดอกบัวหมื่นดอกบานในดวงจิต
ธรรมาจารย์เจิ้งเหยียนกับโลกแห่งฉือจี้

ด้วยวัยหกสิบห้าปี ศีรษะที่โกนผมออกตามแบบของภิกษุณีในศาสนาพุทธ ท่านธรรมาจารย์เจิ้งเหยียนได้บำเพ็ญกุศลกิจมาแล้วกว่าสามสิบปี ท่านมีน้ำหนักเก้าสิบปอนด์หรือสี่สิบเอ็ดกิโลกรัม เดินย่างก้าวอย่างนิ่มนวลงดงามดั่งวูบหนึ่งของละอองหมอก แต่รวดเร็วจนสตรีเพศทั่วไปยากที่จะก้าวตามได้ทัน ดวงตาของท่านสดใสดั่งท้องฟ้าที่ปราศจากเมฆหมอก น้ำเสียงของท่านนุ่มนวลและชัดเจน

ท่านเรียกตัวท่านเองว่าเป็นเพียงภิกษุณีธรรมดารูปหนึ่ง แต่ทำงานในโลกนี้ด้วยจิตวิญญาณแห่งความเมตตาและกรุณาดั่งพระโพธิสัตว์ มูลนิธิฉือจี้ซึ่งได้ก่อตั้งขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 1966 โดยสมาชิกเพียงสามสิบคน ปัจจุบันได้เพิ่มจำนวนสมาชิกกว่าสี่ล้านคนทั่วโลก ได้ช่วยเหลือผู้ยากไร้และสั่งสอนผู้มั่งมีให้แบ่งปันทรัพย์สินและสิ่งของให้แก่ผู้อื่น สมาชิกของฉือจี้ได้ปฏิบัติภาระหน้าที่สี่ประการของฉือจี้ คือ การกุศล การรักษาพยาบาล การศึกษาและวัฒนธรรม

เนื่องจากท่านธรรมาจารย์มีโรคหัวใจเป็นโรคประจำตัว จึงไม่เสี่ยงเดินทางโดยเครื่องบินหรือทางเรือ ท่านจึงไม่เคยเดินทางออกนอกเกาะไต้หวันเลย กิจกรรมอันเป็นกุศลของสมาชิกได้แพร่กระจายออกจากเกาะไต้หวันไปยังภูมิภาคอื่นของทวีปเอเซียและแปซิฟิค และแพร่ไปไกลจนถึง ยุโรป อเมริกาเหนือ อเมริกาใต้และอาฟริกา เพื่อเป็นการปฏิบัติตามหลักการของพุทธศาสนิกชน ที่ว่า "มือข้างเดียวทำงานได้ดั่งมือนับพัน ตาข้างเดียวมองเห็นได้ดั่งดวงตานับพันพึงเห็น" เหล่าอาสาสมัครของฉือจี้จึงเจริญรอยตามท่านธรรมาจารย์ ประกอบกุศลกิจดั่งมือและดวงตาของเจ้าแม่กวนอิมซึ่งเป็นเทพแห่งความเมตตา

เรื่องราวต่อไปนี้จะแสดงให้เห็นว่า ท่านธรรมาจารย์เจิ้งเหยียนได้นำมูลนิธิฉือจี้ประกอบกุศลกิจจนเกาะไต้หวันมีประวัติศาสตร์อันทรงคุณค่าได้อย่างไร นอกจากนี้ยังแสดง

ให้เห็นว่า ท่านเป็นผู้ทำงานการกุศลได้อย่างน่าอัศจรรย์เพียงใด

ชีวประวัติของท่านธรรมาจารย์เจิ้งเหยียน

ท่านธรรมาจารย์เจิ้งเหยียน ถือกำเนิดเมื่อวันที่ 14 พฤษภาคม ค.ศ. 1937 ที่ตำบลเล็ก ๆ ชื่อชิงสุ่ยของเมืองไทจุง ซึ่งอยู่ทางตอนกลางของไต้หวัน เดิมชื่อว่า "หวัง จิ่น หยิน" ในวัยเยาว์ท่านถูกยกให้เป็นบุตรบุญธรรมของคุณอา จึงนับถือคุณอาและคุณอาสะใภ้เป็น "พ่อแม่" ต่อมาได้ย้ายตามพ่อแม่บุญธรรมไปอยู่ที่เมืองฟงหยวน พ่อบุญธรรมทำธุรกิจเกี่ยวกับโรงภาพยนต์หลายแห่ง ท่านธรรมาจารย์จึงต้องช่วยงานธุรกิจนี้เพื่อแบ่งเบาภาระของพ่อบุญธรรมตั้งแต่ท่านยังมีอายุไม่ครบยี่สิบปี

ใน ปี ค.ศ. 1952 ท่านธรรมาจารย์มีอายุ 15 ปี มารดาได้ป่วยด้วยโรคแผลในกระเพาะอาหาร จะต้องรักษาโดยการผ่าตัด การผ่าตัดในสมัยนั้นนับว่าอันตรายมาก ดังนั้นท่านจึงสวดมนต์ภาวนาและสวดฉายาเจ้าแม่กวนอิมด้วยความศรัทธา เพื่อสะเดาะเคราะห์ให้แก่มารดา และได้ตั้งจิตอธิษฐานว่า หากมารดาของท่านหายจากการเจ็บป่วยครั้งนี้ ท่านจะขอลดอายุขัยของตนเองลงสิบสองปี และจะกินอาหารมังสวิรัติเพื่ออุทิศส่วนกุศลนี้เป็นการเพิ่มอายุขัยให้แก่มารดา

ห้าปีต่อมา ขณะนั้นบิดาของท่านมีอายุ 51 ปี เป็นโรคความดันโลหิตสูง วันหนึ่งในเดือนมิถุนายน บิดาของท่านรู้สึกปวดศีรษะอย่างเฉียบพลัน แต่ก็ไม่ได้ใส่ใจนัก เพียงแต่พูดว่า "วันนี้เราสองคนพ่อลูกกินอาหารมังสวิรัติด้วยกันนะ" หลังจากกินอาหารเสร็จแล้ว บิดาก็ออกจากบ้านไปทำงาน ต่อมาครู่หนึ่งให้หลัง ท่านธรรมาจารย์ก็ตามไป เห็นบิดานอนอยู่บนโซฟาปากก็บ่นว่า "ปวดศีรษะจริง ๆ " ท่านธรรมาจารย์จึงรีบให้คนไปตามแพทย์ประจำบ้านมาตรวจดูอาการ พบว่า ขณะนั้นความดันโลหิตสูงมากจึงฉีดยาให้และสั่งให้นอนพัก ความดันโลหิตจะได้ค่อย ๆ ลดลง แต่ท่านธรรมาจารย์เกรงว่าที่ห้องทำงานมีเสียงรบกวนมากคิดจะให้บิดาไปพักผ่อนที่บ้าน จึงสั่งให้คนขี่สามล้อมารับท่านกลับไปบ้าน (ในสมัยนั้นยังไม่มีรถยนต์ส่วน

ตัว ผู้ที่มีฐานะดีจะมีรถสามล้อไว้ใช้) แต่เมื่อส่งบิดาถึงประตูบ้าน บิดาก็เดินและพูดไม่ได้เสียแล้ว ท่านธรรมาจารย์จึงรีบตามแพทย์มาตรวจดูอาการอีกครั้ง แพทย์บอกว่า "อาการเช่นนี้ไม่ควรเคลื่อนย้ายคนไข้ เพราะตอนนี้เส้นโลหิตแดงใหญ่แตกเสียแล้ว คงจะหมดหนทางเยียวยาเพื่อช่วยชีวิต" เมื่อท่านธรรมาจารย์ได้ยินเช่นนี้ รู้สึกเหมือนถูกสายฟ้าฟาด ท่านตำหนิตัวเองที่ไม่ควรรีบร้อนนำบิดากลับบ้านโดยพลการเช่นนี้ วันรุ่งขึ้นบิดาของท่านก็ถึงแก่กรรม การเสียชีวิตของบิดาทำให้ท่านธรรมาจารย์เศร้าโศกเสียใจอย่างยิ่ง ทุกวันมีสภาพเหมือนคนไร้จิตวิญญาณ ตลอดทั้งวันคิดคำนึงเพียงเรื่องเดียวว่า ขณะนี้บิดาไปอยู่ ณ ที่ใด

วันหนึ่ง มีเพื่อนคนหนึ่งพูดกับท่านว่า ท่านจะปล่อยให้ชีวิตเป็นแบบนี้ไม่ได้ และได้แนะนำให้ไปที่วัดฟงเหยียน ท่านธรรมาจารย์ที่วัดฟงเหยียนได้มอบหนังสือให้แก่ท่านเล่มหนึ่งเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องกฎแห่งกรรมและบอกว่า "โยมเอากลับไปอ่านแล้วจะรู้ว่าพ่อของโยมอยู่ที่ไหน" อันที่จริงในหนังสือเล่มนั้นไม่ได้บอกอะไรเลย เพียงแต่เขียนไว้ว่า "คนเราเมื่อมีเกิดก็ต้องมีตาย" ต่อมามีเพื่อนอีกคนหนึ่งพาท่านไปที่วัดฉือหยินเพื่ออ่านหนังสือ "เหลียงหวางป่าวช่าน" เมื่อได้อ่านแล้ว ท่านจึงมีความเข้าใจอย่างลึกซึ้งว่า "คนเราเมื่อตายไปแล้วจะเอาอะไรติดตัวไปไม่ได้ จะมีแต่กรรมดีหรือกรรมชั่วที่เราทำในชาตินี้ติดตัวไปเท่านั้น" นับตั้งแต่นั้นมา ท่านจะไปวัดทุกวันและคิดที่จะบวช แต่ช่างเป็นการตัดสินในที่ยากเย็นจริง ๆ เพราะท่านเป็นบุตรสาวคนโตมีมารดาที่มีสุขภาพไม่แข็งแรง เจ็บออด ๆ แอด ๆ และยังมีภาระต้องดูแลน้อง ๆ ที่ยังเล็กอยู่

มีอยู่วันหนึ่ง ท่านธรรมาจารย์ได้พบท่านธรรมาจารย์ซิวเต้าที่วัดฉือหยิน ท่านได้ถามท่านธรรมาจารย์ซิวเต้าว่า "ผู้หญิงประเภทใดที่มีความสุขที่สุด" ท่านธรรมาจารย์ซิวเต้าตอบว่า "ผู้หญิงที่หิ้วตะกร้าซื้อกับข้าวนั่นแหละเป็นผู้ที่มีความสุขที่สุด"ท่านธรรมาจารย์เจิ้งเหยียนยังไม่เข้าใจจึงถามต่อไปว่า "ฉันหิ้วตะกร้าซื้อกับข้าวทุกวัน แต่ทำไมยังเป็นทุกข์อยู่เช่นนี้" ท่านธรรมาจารย์ซิวเต้าตอบว่า "รอให้โยมกลับไปคิดพิจารณา

ท่านธรรมจารย์เจิ้งเหยียนยังคงเยี่ยมเยียน
ท่านธรรมจารย์ยิ่นซุ่นซึ้งเป็นพระอุปัชฌาย์ อยู่สม่ำเสมอ

ก่อนแล้วค่อยมาใหม่ก็แล้วกัน"หลังจากกลับจากวัดแล้ว ท่านธรรมาจารย์ยังคงปฏิบัติภารกิจประจำวันตามปกติ คือไปจ่ายตลาดทุกเช้า แล้วจัดการเรื่องธุรกิจและงานบ้าน แต่ในใจยังคิดวกวนอยู่กับปัญหาเก่าคือ "ผู้หญิงที่หิ้วตะกร้าซื้อกับข้าวมีอำนาจเต็มที่ที่จะจัดการกับเงินในกระเป๋า นั่นคือความสุขที่แท้จริงหรือ" คำพูดของท่านธรรมาจารย์ซิวเต้าช่างน่าสงสัยจริง ๆ ท่านคิดว่าที่จริงผู้หญิงไม่เพียงแต่มีสิทธิที่จะบริหารเงินในกระเป๋าของตนเอง ไม่เพียงแต่ทำงานเพื่อครอบครัวของตนเท่านั้น น่าจะแบกภาระหน้าที่ของสังคมได้เช่นเดียวกับผู้ชาย ท่านธรรมาจารย์เริ่มขบคิดอย่างจริงจัง สักวันหนึ่ง หากตนเองออกบวช จะพยายามกระจ่ายสังคมที่เปี่ยมด้วยจิตเมตตากรุณาไปสู่มวลมนุษยชาติ เอาจิตใจที่รักครอบครัวขยายไปสู่การรักสังคม และสรรพสัตว์ โลกนี้จะมีความสุขอย่างแท้จริง ด้วยความคิดเช่นนี้ ท่านจึงคิดจะจากบ้านไปโดยลำพังไปยังวัดที่อยู่ห่างไกลสุดหล้าฟ้าเขียว ยึดเอาองค์สมเด็จสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นร่มโพธิ์ร่มไทร

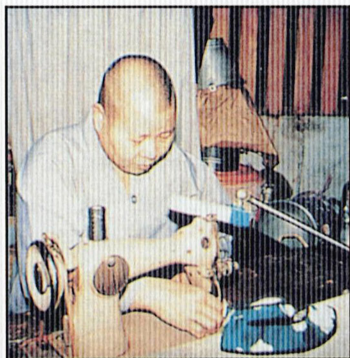
ออกบวชเป็นภิกษุณี

ต่อมา ท่านธรรมาจารย์เจิ้งเหยียนได้รับการชักชวนจากท่านธรรมาจารย์ซิวเต้าร่วมเดินทางเร่รอนไปยังวัดต่าง ๆ ทางฝั่งตะวันออกของเกาะไต้หวัน ในปี ค.ศ. 1961 ท้องที่เขตนี้ยังล้าหลังและด้อยพัฒนา ทั้งสองท่านได้พบศาลเจ้าเล็ก ๆ มีสภาพปรักหักพังแห่งหนึ่งเป็นที่พักอาศัยอย่างสันโดษ ชาวบ้านแถบนั้นมีฐานะยากจน ท่านธรรมาจารย์ทั้งสองจึงไม่ได้ปฏิบัติตามกฎระเบียบของพุทธศาสนา คือ ไม่รับบิณฑบาตรจากชาวบ้านและไม่รับประกอบพิธีกรรม ใช้ชีวิตอย่างง่าย ๆและมีความสุขด้วยการเก็บถั่วลิสงและมันเทศที่หลงเหลือจากการเก็บเกี่ยวของชาวบ้านมาประทังชีวิต

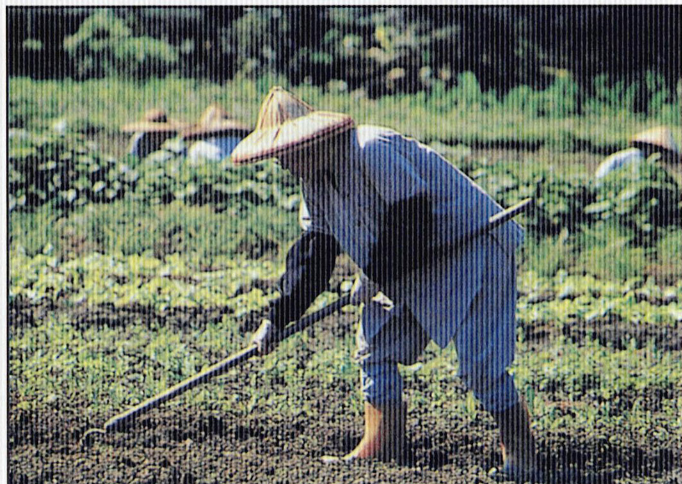
ปลายปี ค.ศ.1961 ท่านธรรมาจารย์ทั้งสองได้มาที่ฮวาเหลียนรู้จักกับอุบาสกอาวุโสท่านหนึ่ง คือ สวี ชง หมิน ซึ่งเป็นศิษย์อาจารย์เดียวกับท่านธรรมาจารย์ซิวเต้า ทั้งสามจึงมีความสนิทสนมกัน และท่านธรรมาจารย์ทั้งสองก็ได้อาศัยพักอยู่กับอุบาสก สวี ระยะหนึ่ง ในฤดูหนาวของปี ค.ศ. 1962 ท่านธรรมาจารย์ได้ปลงผมของท่านเองเป็น “ภิกษุณี” ซึ่งตามหลักในพุทธศาสนาแล้ว การปลงผมจะต้องมีพระอุปัชฌาย์เป็นผู้ปลงให้ แต่ท่านธรรมาจารย์เจิ้งเหยียนก็ไม่ได้รีบร้อนที่จะหาพระอุปัชฌาย์ ทุกอย่างปล่อยให้เป็นไปตามฟ้าลิขิตในเดือน กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1963 ท่านธรรมาจารย์เจิ้งเหยียนได้เดินทางไปวัดหลินจี้ในเมืองไทเป เพื่อลงทะเบียนเข้าร่วมในพิธีสมาทานศีลเป็นเวลา 32 วันเพื่อเป็นภิกษุณีอย่างเป็นทางการ ท่านธรรมาจารย์ได้เดินทางไปไทเปก่อนประกอบพิธีหนึ่งวัน พักอยู่ที่ธรรมศาลาโพธิ์ จากนั้นได้ไปสมัครที่วัดหลินจี้ ซึ่งตามกฎข้อบังคับ ผู้ที่ไม่มีพระอุปัชฌาย์ปลงผมให้จะสมาทานศีลไม่ได้ เมื่อเป็นเช่นนี้ ท่านจึงต้องกลับไปที่ธรรมศาลาโพธิ์ ท่านธรรมาจารย์ ฮุ้ยยินที่ธรรมศาลาโพธิ์รู้สึกเห็นใจท่านธรรมาจารย์เจิ้งเหยียนมากที่ต้องวิ่งวุ่นทั้งวัน แต่ผลสุดท้ายก็ไม่สามารถเข้าร่วมพิธีสมาทานศีล จึงพูดด้วยความเห็นใจว่า “แหม น่าเสียดายจริง ทำไมท่านไม่หาพระอุปัชฌาย์สักที่ล่ะ” ท่านธรรมาจารย์เจิ้งเหยียนตอบว่า “ค่อย ๆ หาเอาก็แล้วกัน” แต่ตอนนี้ท่านต้องการหาซื้อหนังสือ “สรรพนิพนธ์

แม่ชีที่สมณารามจิ้งซือ
จะต้องทำงานหนักเพื่อยังชีพ

ท่านธรรมจารย์เจิ้งเหยียนได้ปฏิบัติธรรม
และก่อตั้งมูลนิธิฉือจี้ที่กระท่อมหลังเล็กนี้ที่อยู่หลังวัดผู่หมิง

ของท่านธรรมาจารย์ไท่ซี" เพื่อนำกลับไปศึกษา ท่านธรรมาจารย์ฮุ้ยยินผู้เมตตาจึงไปเป็นเพื่อนหาซื้อหนังสือดังกล่าว

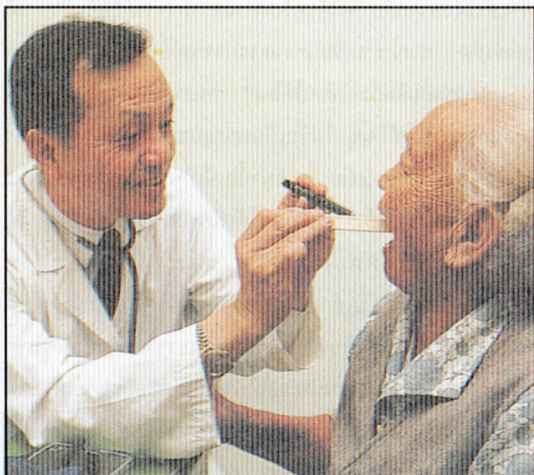
เมื่อไปถึงธรรมศาลา "ฮุ้ยยื้อ" ได้เข้าไปคารวะท่านธรรมาจารย์ยิ่นซุ่น ท่านถามว่า "เป็นชีบวชใหม่ใช่ไหม" ท่านธรรมาจารย์เจิ้งเหยียนตอบว่า "เนื่องจากไม่มีอาจารย์อุปัชฌาย์จึงบวชไม่ได้" เมื่อซื้อหนังสือแล้วขณะที่ห่อเสร็จ ฝนก็ได้ตกลงมาอย่างหนัก เจ้าอาวาสยิ้นไห่แห่งธรรมศาลา "ฮุ้ยยื้อ" เตรียมจะเรียกรถเพื่อส่งท่านธรรมาจารย์เจิ้งเหยียนกลับ แต่ท่านยังไม่อยากกลับ จึงได้ขอร้องท่านธรรมาจารย์ฮุ้ยยินว่า "ได้โปรดเถิด ช่วยกราบเรียนท่านธรรมาจารย์ยิ่นซุ่น ว่า ฉันขอปวารณาตนเป็นศิษย์ของท่านได้ไหม" ท่านธรรมาจารย์ฮุ้ยยินพูดว่า "ท่านธรรมาจารย์ยิ่นซุ่นไม่รับเป็นพระอุปัชฌาย์ให้ใครตราบเท่าทุกวันนี้ ท่านรับศิษย์เพียงสี่คนเท่านั้น นี่เป็นจำนวนสูงสุดแล้วนะ แต่ท่านธรรมาจารย์เจิ้งเหยียนก็ได้เพียรอ้อนวอนขอร้อง "ได้โปรดลองพูดให้หน่อยเถอะ" ขณะนั้น พอดีท่านธรรมาจารย์ยิ่นซุ่นเดินออกมาจากห้องเจ้าอาวาส ท่านธรรมาจารย์ฮุ้ยยินจึงรีบเข้าไปเรียนท่านธรรมาจารย์ยิ่นซุ่นว่าเด็กสาวที่ปลงผมตนเองคนนี้จะขอให้ท่านเป็นพระอุปัชฌาย์ให้ ท่านธรรมาจารย์ยิ่นซุ่นมองดูท่านธรรมาจารย์เจิ้งเหยียน ซึ่งยืนอยู่ด้านหลังของท่านธรรมาจารย์ฮุ้ยยิน แล้วผงกศีรษะพูดกับท่าน

ธรรมาจารย์เจิ้งเหยียนว่า "จะให้อาตมาเป็น พระอุปัชฌาย์ของเจ้าหรือ อื้ม ดูแล้วเราคงถูกชะตากันเป็นพิเศษนะ เมื่อบวชแล้วต่อไปก็จงทำทุกอย่างเพื่อพุทธศาสนา และสรรพสัตว์ทั้งปวง" ท่านธรรมาจารย์ยิ่นซุ่นได้ตั้งฉายาให้ว่า "เจิ้งเหยียน"

วันใดไม่ทำงาน วันนั้นจะไม่กิน

เมื่อท่านธรรมาจารย์เจิ้งเหยียนเดินทางกลับถึงฮวาเหลียน อุบาสก สวี ชง หมิน ได้สร้างกระท่อมเล็ก ๆ หลังวัดผู่หมิงให้ท่านธรรมาจารย์เจิ้งเหยียนเป็นที่พำนัก ท่านธรรมาจารย์และสานุศิษย์ที่ติดตามท่านทุกคนทำงานอย่างหนัก ต้องต่อสู้กับลมและฝน บางครั้งต้องอดมื้อ กินมื้อ แต่ถึงกระนั้น ท่านธรรมาจารย์เจิ้งเหยียนก็ยังคงยึดมั่นในปณิธานที่จะไม่รับบิณฑบาตร โดยมีแนวคิดว่า ทุกคนมีความทุกข์ยากลำบากมากพออยู่แล้ว ท่านธรรมาจารย์และศิษย์จะไม่รับประกอบพิธีกรรม และได้ตั้งกฎไว้ข้อหนึ่งว่า "วันใดไม่ทำงาน วันนั้นจะไม่กิน" ท่านธรรมาจารย์และศิษย์ทุกคนจะช่วยกันปลูกผักกินเอง จะไปที่โรงงานเก็บเอาด้ายที่โรงงานทิ้งแล้วมาถักเป็นเสื้อกันหนาว เย็บถุงสำหรับใส่อาหารสัตว์ และถักรองเท้าเด็กเพื่อหารายได้ยังชีพ

นายแพทย์ หลิน จิ้น หลง แห่งโรงพยาบาลต้าหลินฉือจี้กำลังตรวจรักษาผู้ป่วยสูงอายุ

ลงมือทำเลย

วันหนึ่งในปี ค.ศ.1966 ท่านธรรมาจารย์เจิ้งเหยียนกับเหล่าสานุศิษย์ไปเยี่ยมอุบาสกผู้หนึ่งที่เข้ารับการผ่าตัดที่โรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่งที่ฟงหลิน ขณะที่ท่านธรรมาจารย์เดินออกมาจากห้องคนไข้เห็นเลือดกองใหญ่นองอยู่บนพื้น ท่านถามขึ้นว่า "ทำไมบนพื้นมีเลือดมากมายเช่นนี้" มีคนตอบว่า หญิงชาวเขาคนหนึ่งแท้งลูก ญาติได้ใช้แคร่ช่วยกันหามมา ใช้เวลาเดินทางบนภูเขาเป็นเวลาถึง 8 ชั่วโมง กว่าจะมาถึงคนไข้ก็หมดสติ แพทย์บอกว่าจะต้องจ่ายเงินมัดจำ 8,000 เหรียญก่อน (คิดเป็นเงินไทยประมาณ 4,000 บาทในสมัยนั้น) จึงจะลงมือผ่าตัด พวกเขาไม่มีเงินจ่าย ทางโรงพยาบาลก็ไม่อยากเสี่ยงต่อการต้องรักษาฟรี พวกเขาจึงไม่มีทางเลือก จำต้องหามคนไข้กลับไป"ท่านธรรมาจารย์เมื่อได้ฟังเรื่องราวดังกล่าวแล้ว รู้สึกเศร้าสลดใจยิ่งนัก ท่านเป็นห่วงว่าหญิงผู้นั้นเมื่อถูกหามกลับไปโดยไม่ได้รับการรักษาจะเป็นตายร้ายดีอย่างไรก็มิอาจทราบได้ นี่เป็นเพราะเงินตัวเดียว ขณะที่ท่านเดินทางกลับ ท่านตัดสินใจอย่างแน่วแน่ที่จะหาทางช่วยเหลือผู้ยากไร้ที่ขาดที่พึ่ง

ต่อมาไม่นาน มีแม่ชีคาทอลิกสามท่านได้มาเยี่ยมท่านธรรมาจารย์ แม่ชีทั้งสามรู้ดีว่าท่านธรรมาจารย์มีปณิธานที่ดี แต่มีชีวิตความเป็นอยู่อย่างแร้นแค้น แม่ชีได้ชักชวนให้ท่านธรรมาจารย์มาเป็นแม่ชีคาทอลิกด้วย แม่ชีทั้งสามรู้สึกว่าศาสนาพุทธไม่ได้ใส่ใจและแก้ปัญหาสังคมอย่างเป็นรูปธรรม พุทธศาสนิกชนส่วนใหญ่จะใฝ่หาธรรมะเพื่อพัฒนาตนเองแต่ท่านธรรมาจารย์เชื่อว่าหลักธรรมของพุทธศาสนาไม่เพียงสอนคนให้รักเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน แต่ยังสอนให้รักสรรพสัตว์ที่มีชีวิต แม่ชีทั้งสามกล่าวว่า ชาวคาทอลิกไม่เพียงแต่จะให้ความรักแก่มนุษย์เท่านั้น ยังมีสถานดูแลคนชรา โรงพยาบาลและโรงเรียน แม้ในเขตภูเขาและเกาะที่อยู่ห่างไกล ก็ยังสามารถที่จะพบเห็นบาทหลวงและแม่ชีคาทอลิกให้ความช่วยเหลือด้านอาหารและเครื่องนุ่งห่มแก่ผู้ยากไร้

ท่านธรรมาจารย์ฟังแล้วรู้สึกอ้ำอึ้ง ไม่รู้จะตอบประการ

ใด พูดได้แต่เพียงว่าศาสนาพุทธสอนให้คน "เป็นผู้ให้โดยไม่หวังผลตอบแทน" ผู้ที่ทำกุศลในลักษณะนี้จึงเป็นพุทธศาสนิกชนที่แท้จริง แม่ชีทั้งสามกล่าวว่าผู้นับถือศาสนาพุทธมีหลายประเภท และพระธรรมคำสั่งสอนของศาสนาพุทธก็ประเสริฐแต่ทำไมไม่รวบรวมเขาเหล่านั้นเพื่อร่วมกันทำคุณประโยชน์แก่สังคมล่ะ คำพูดของแม่ชีทั้งสามทำให้เกิดแรงบันดาลใจแก่ท่านธรรมาจารย์ ใช่แล้ว ท่านธรรมาจารย์รำพึง พุทธศาสนิกชนได้อ้อนวอนภาวนาเจ้าแม่กวนอิม พระโพธิสัตว์ที่มีดวงตาพันดวงได้เห็นความทุกข์ยากในโลกและมีมือนับพันได้ยื่นมาช่วยเหลือ แต่พุทธศาสนิกชนเองดูเหมือนไม่ต้องการให้คนอื่นรับรู้ถึงกุศลกรรมของเขาเหล่านั้น ดังนั้น ทุกคนจึงทำกรรมดีเพื่อตัวเขาเอง กรรมดีและกุศลกิจจึงถูกซ่อนเร้นไว้อย่างมิดชิด ถ้าปวงชนที่มีเมตตาและมีกำลังเหล่านี้สามารถรวมพลังกันเพื่อบำบัดความยากจนและทุกข์เข็ญโศกนาฏกรรมดั่งเช่นหญิงชาวเขาที่แท้งลูกตั้งครรภ์คงจะลดลงอย่างมาก

ท่านธรรมาจารย์พูดกับแม่ชีทั้งสามอย่างหนักแน่นว่า "แน่นอน ฉันตั้งใจอย่างแน่วแน่ที่จะรวบรวมบุคคลเหล่านั้นเข้าด้วยกัน เพื่อให้ชาวโลกได้รู้ว่าศาสนาพุทธก็ทำในสิ่งที่เป็นกุศลเช่นกัน" ท่านธรรมาจารย์ได้ตัดสินใจ ณ เวลานั้นว่า จะก่อตั้งมูลนิธิเพื่อการกุศลเพื่อช่วยผู้ยากไร้และสั่งสอนผู้มั่งมี เพราะผู้ยากไร้ขาดวัตถุปัจจัยในการครองชีพ ส่วนผู้มั่งมีขาดอาหารทางใจ

หลังจากที่แม่ชีคาทอลิกกลับไปแล้วท่านธรรมาจารย์เจิ้งเหยียนรู้สึกสลดใจจนทานอาหารกลางวันไม่ลง ท่านเฝ้าแต่ครุ่นคิดว่า จะทำให้ปณิธานสัมฤทธิ์ผลได้อย่างไร คำพูดของแม่ชีกระตุ้นให้ท่านเกิดความคิดที่จะนำพระธรรมคำสั่งสอนของพุทธศาสนาไปสู่การปฏิบัติในชีวิตจริง และตัดสินใจทำตามปรัชญาที่ว่า "ลงมือทำเลย" ท่านบอกกับศิษย์ทุกคนว่าอย่าเพียงแต่ศึกษาหลักธรรมหรือกระทำพิธีกรรมต่าง ๆ เพราะจะไม่ได้รับผลบุญโดยการกราบไหว้พระพุทธรูปทุกเช้าเย็น วัตถุประสงค์ที่แท้จริงของธรรมะ คือการทำให้มวลมนุษย์หลุด

พ้นจากทุกข์ทั้งทางร่างกายและจิตใจ ซึ่งจะอาศัยเพียงการศึกษาธรรมะอย่างเดียวไม่ได้ ปุถุชนธรรมดาจะต้องใช้เวลาอันยาวนานในศึกษาและเข้าใจธรรมะอย่างแท้จริง ประกอบกับชีวิตเป็นอนิจจัง คนเราไม่สามารถรอคอยเป็นปีเพื่อเริ่มทำกรรมดี ในทางตรงกันข้าม ผู้ยากไร้ต้องการความเมตตาและการช่วยเหลือ ดังนั้น ท่านธรรมาจารย์เจิ้งเหยียนจึงใช้ถ้อยคำที่ง่าย ๆ สอนความหมายที่แท้จริงของธรรมะแก่สานุศิษย์ และขอร้องให้ทุกคน "ลงมือทำเลย" ยิ่งเราเริ่มทำกรรมดีเร็วเพียงใดก็จะยิ่งมีผู้คนจำนวนมากได้รับการช่วยเหลือให้พ้นจากทุกข์มากขึ้นเท่านั้น

ภาระกิจด้านการกุศล

ท่านธรรมาจารย์เจิ้งเหยียนเริ่มงานของท่านทันที โดยการขอให้สานุศิษย์ทั้ง 30 คน ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นแม่บ้าน ทุกเช้าก่อนที่จะไปจ่ายตลาดให้ทุกคนหยอดเหรียญ 50 เซ็นต์ไต้หวัน (ประมาณ 25 สตางค์ในสมัยนั้น) ลงในกระปุกออมสินที่ทำจากกระบอกไม้ไผ่ "ทำไมเราจึงต้องเก็บเงินวันละ 50

อาสาสมัครกำลังรวบรวมเงินบริจาคจากออมสินกระบอกไม้ไผ่

ท่านธรรมาจารย์เจิ้งเหยียนเยี่ยมและให้กำลังใจแก่ผู้ป่วยโรคเรื้อน

เซ็นต์ทุกวัน การเก็บครั้งเดียวเดือนละ 15 เหรียญจะมิง่ายกว่าหรือ" แม่บ้านคนหนึ่งถาม ท่านธรรมาจารย์ส่ายศีรษะแล้วพูดว่า "ไม่เหมือนกันนะ หากเก็บออมเงินเดือนละครั้ง นั่นแสดงว่าโยมแสดงเมตตาจิตเพียงเดือนละครั้งเท่านั้น ถึงแม้เงิน 5 เซ็นต์มิได้มีค่ามากมายก็ตาม การเก็บออมทุกวันก็เท่ากับเป็นการสะสมเมตตาธรรมในจิตใจโยมให้เกิดกุศลจิตในการช่วยเหลือและแสดงความรักผู้อื่นทุกวัน"

คำขวัญที่ว่า "แม้เงิน 50 เซ็นต์ ก็ช่วยเหลือผู้ยากไร้ได้" ได้แพร่กระจายไปทั่วตลาดฮวาเหลียน มีผู้คนที่เข้าร่วมสมทบทุนเพิ่มมากขึ้นทุกวัน และแล้วในวันที่ 24 มีนาคม ค.ศ. 1966 มูลนิธิฉื้อจี้ก็ได้ก่อตั้งขึ้น ซึ่งกลุ่มแม่บ้านเหล่านี้มีบทบาทสำคัญยิ่งในการก่อตั้งมูลนิธิฉือจี้

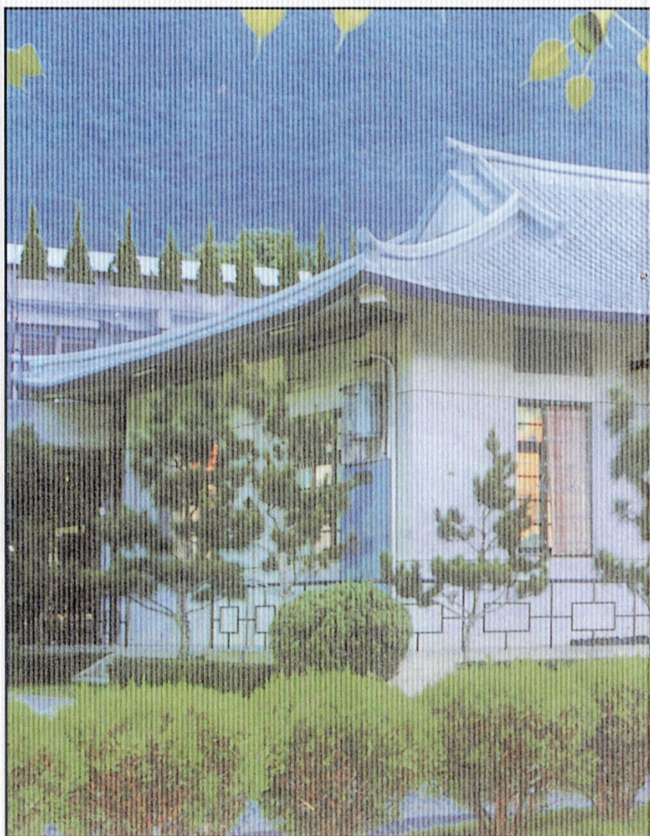
ในปี ค.ศ. 1969 จำนวนสมาชิกของมูลนิธิและมีผู้เข้าร่วมโครงการช่วยเหลือ ผู้ยากไร้ได้เพิ่มจำนวนมากขึ้น วัดผู่หมิงซึ่งเป็นวัดเล็ก ๆ มีพื้นที่จำกัด ไม่เพียงพอสำหรับทำกิจกรรมสงเคราะห์ผู้ยากไร้ ดังนั้น โยมแม่ของท่านธรรมาจารย์ คือ หวัง

การจ่ายสิ่งของบรรเทาทุกข์ในฤดูหนาวครั้งแรกแก่ผู้ประสบภัยกว่า 200 คน จาก 40 กว่าครัวเรือน

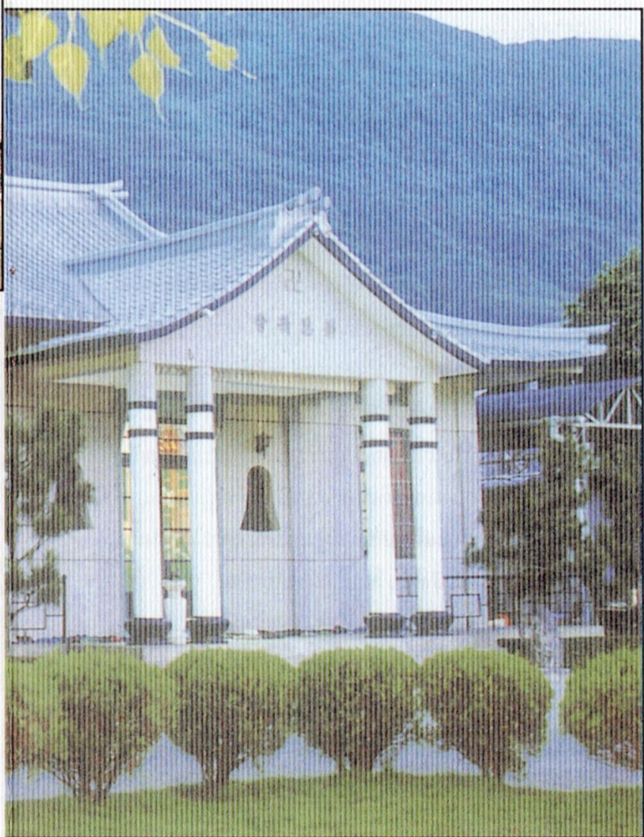
เย่ กุย ได้บริจาคเงินสมทบจำนวน 200,000 เหรียญ (ประมาณ 100,000 บาท) เพื่อซื้อที่ดินเพิ่มอีก 9 ไร่ และได้ช่วยสนับสนุนการก่อสร้าง "สมณารามจิ้งซือ" เนื่องจากยังมีเงินค่าที่ดินและค่าก่อสร้างที่ค้างชำระ ดังนั้น เพื่อให้สามารถผ่อนชำระหนี้สิน งานของท่านธรรมาจารย์ที่ทำอยู่เป็นประจำก็มีภาระหนักขึ้นและเหนื่อยมากขึ้น โดยการผลิตเทียนไขและโม่แป้งธัญพืชเพื่อจำหน่าย นำเงินมาชำระหนี้แก่ธนาคาร ส่วนเงินที่ได้รับบริจาคจากผู้มีจิตกุศลจะไม่นำมาใช้เพื่อการชำระหนี้แม้แต่เซ็นต์เดียว

ท่านธรรมาจารย์และสานุศิษย์ของท่านได้ไปเยี่ยมเยือนผู้ยากไร้หรือผู้เจ็บป่วยตามบ้าน เพื่อเป็นการให้กำลังใจและดูว่าพวกเขาเหล่านั้นต้องการเงินหรืออาหารอะไรบ้าง เมื่อใดที่ผู้ยากไร้เกิดเจ็บไข้ได้ป่วย ท่านธรรมาจารย์จะนำผู้ป่วยไปให้แพทย์รักษาและดูแลอย่างใกล้ชิด เมื่อมีผู้ถึงแก่กรรม ท่านธรรมาจารย์และสานุศิษย์จะร่วมกันสวดและทำพิธีศพให้ ผู้ที่เคยได้รับความช่วยเหลือจากมูลนิธีด้วยจิตที่สำนึกในบุญคุณของมูลนิธิ

สมณารามจิ้งซือคือศูนย์รวมแห่งจิตวิญญาณของสมาชิกฉือจี้

จึงได้ไปช่วยเหลือผู้ที่อยู่ในฐานะยากจนกว่าตน ด้วยจิตใจที่แน่วแน่และมั่นคง จำนวนสมาชิกของมูลนิธิได้เพิ่มขึ้นอย่างมาก การช่วยเหลือผู้ยากไร้ได้ขยายวงกว้างออกไป สมาชิกของมูลนิธิซึ่งเริ่มจาก แม่บ้านเพียง 30 คน ได้เพิ่มถึงปัจจุบันนี้ทั่วโลกกว่า 4 ล้านคน สมาชิกของมูลนิธิได้ออกเยี่ยมผู้ยากไร้หรือผู้ป่วยที่อยู่บ้าน คนชราที่อยู่ตามลำพังไม่มีลูกหลานคอยดูแลหรือปรนนิบัติ ทุกเดือนจะมีการแจกทานแก่ผู้ยากไร้ที่สมณารามจิ้งซือ ตลอดระยะเวลากว่า 30 ปีที่ผ่านมา มูลนิธิได้ให้การช่วยเหลือผู้ตกทุกข์ได้ยากเป็นจำนวนกว่าหนึ่งล้านคนทั้งในและต่างประเทศ

และเงินที่ให้ทานเป็นจำนวนหลายล้านเหรียญ

นอกจากการช่วยเหลือในระยะยาวแก่ผู้ยากไร้แล้ว มูลนิธิยังได้ช่วยเหลือค่ารักษาพยาบาลในการผ่าตัดด้วย ไม่ว่าจะเกิดภัยพิบัติขึ้นเมื่อใด ณ ที่ใด อาสาสมัครของมูลนิธิจะเป็นผู้ไปถึงที่เกิดเหตุก่อนผู้อื่นเสมอ เพื่อให้การช่วยเหลือผู้ประสบภัยและครอบครัวอย่างทันการณ์ วันที่ 21 เดือนกันยายน ค.ศ. 1999 ได้เกิดแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ในเกาะไต้หวัน วัดแรงสั่นสะเทือนได้ถึง 7.3 ริคเตอร์ และศูนย์กลางของแผ่นดินไหวอยู่ที่ตำบลจิจิ ซึ่งอยู่ภาคกลางของเกาะไต้หวัน ได้คร่าชีวิตผู้คนไปสองพันกว่าคน และทำให้มีผู้คนไร้ที่อยู่อาศัยประมาณแสนกว่าคน อาสาสมัคร

ของมูลนิธิได้ลำเลียงอาหารไปให้ผู้ประสบภัย ช่วยลำเลียงศพ และได้จัดตั้งหน่วยงานประมูล ขายของเพื่อการกุศล สร้างบ้านพักชั่วคราวจำนวนกว่าสองพันหลังให้แก่ผู้ประสบภัยได้อยู่อาศัย และได้ช่วยสร้างโรงเรียนใหม่แทนโรงเรียนที่ได้รับความเสียหายเป็นจำนวนกว่า 50 แห่ง

ในวันที่ 31 ตุลาคม ปี ค.ศ. 2000 ได้เกิดพายุไต้ฝุ่นพัดกระหน่ำภาคเหนือของไต้หวัน ทำให้บ้านเรือนและถนนหลายแห่งได้รับความเสียหายอย่างหนัก มูลนิธิได้รวบรวมอาสาสมัครกว่า 20,000 คน ทำงานอย่างไม่เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อยเป็นเวลาติดต่อกัน 12 วัน ด้วยการนำน้ำดื่ม เสื้อผ้า ผ้าห่มและอาหารกล่องไปแจกจ่ายแก่ผู้ประสบภัย และยังช่วยกันทำความสะอาดเก็บกวาดถนนหนทาง บ้านที่อยู่อาศัยและโรงเรียนที่ประสบภัย ในคืนเดียวกับที่ไต้ฝุ่นกระหน่ำเกาะไต้หวันนั้น เครื่องบินของสายการบินสิงคโปร์แอร์ไลน์ เที่ยวบิน 006 ได้

โรงพยาบาลฉือจี้ที่ฮวาเหลียนให้บริการรักษาอันทันสมัยที่สุดแก่ผู้ที่อาศัยอยู่ทางฝั่งทะเลตะวันออกของไต้หวัน

เกิดอุบัติเหตุที่สนามบินเจียงไคเช็ด มีผู้เสียชีวิตทันที 80 คน ชาวฉือจี้ได้รุดไปสนามบินอย่างเร่งด่วน เพื่อให้ความช่วยเหลือแก่ผู้รอดชีวิตและครอบครัวของผู้ประสบอุบัติภัยครั้งนี้ โดยมิได้คำนึงถึงลมและฝนที่พัดกระหน่ำตลอดเวลา และช่วยสวดภาวนาให้แก่ดวงวิญญาณผู้เสียชีวิตและเตรียมอาหารร้อน ๆ ให้แก่หน่วยกู้ภัยอื่น ๆ ด้วย

ภาระกิจด้านรักษาพยาบาล

ท่านธรรมาจารย์เจิ้งเหยียนก่อตั้งมูลนิธิด้วยวัตถุประสงค์ที่จะช่วยเหลือผู้ยากไร้ ในใจของท่านนั้น ต้องการขจัดความยากจนไม่ว่าจะต้องทำงานยาวนานเพียงใดก็ตาม ไม่ว่าจำนวนผู้ยากไร้จะเพิ่มมากขึ้นเท่าใด ขณะที่ท่านไปเยี่ยมผู้ยากไร้นั้น ท่านตระหนักดีว่า ความยากจนมักจะเป็นผลสืบเนื่องจากความเจ็บไข้ได้ป่วย ถ้าต้องการขจัดความยากจน ก็ต้องบำบัดความเจ็บป่วยเสียก่อน ยิ่งกว่านั้น ท่านธรรมาจารย์เองก็ต้องทนทุกข์ทรมานกับโรคหัวใจ เพราะการตรากตรำกับงานและใช้ชีวิตอย่างลำบากเป็นแรมปี มีหลายครั้งที่เกิดอาการรุนแรงจนเกือบเอาชีวิตไม่รอด ท่านจึงตระหนักดีว่าชีวิตคนเรานั้นสั้นนัก ท่านเป็นกังวลว่า ผู้คนที่ทนทุกข์ทรมานจะทำอย่างไรหากท่านมรณภาพไปอย่างกระทันหัน

ในปี ค.ศ. 1979 ท่านธรรมาจารย์เจิ้งเหยียน ได้ตั้งปณิธานอย่างแน่วแน่ที่จะสร้างโรงพยาบาล ท่านเลือกที่จะสร้างโรงพยาบาลที่ฮวาเหลียน ซึ่งเป็นท้องถิ่นที่ห่างไกลการพัฒนา เพราะท่านเรียนรู้จากประสบการณ์ของตัวท่านเอง ทางฝั่งตะวันออกของเกาะไต้หวันยังขาดแคลนโรงพยาบาลที่มีคุณภาพและการรักษาพยาบาลที่ดี หากผู้ป่วยมีอาการหนักจะต้องนำส่งโรงพยาบาลที่ไทเป ซึ่งอยู่ห่างไกลมาก ผู้ป่วยส่วนใหญ่จะเสียชีวิตก่อนถึงมือแพทย์ ซึ่งในขณะนั้นท่านธรรมาจารย์มิได้มีเงินทุนเพียงพอสำหรับสร้างโรงพยาบาล มีหลายคนพูดว่า การสร้างโรงพยาบาลเป็นสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ แต่ท่านธรรมาจารย์ซึ่งมีจิตวิญญาณดั่งพระโพธิสัตว์กษิตติครรภ์กล่าวว่า "หากฉันไม่ลง

นรกไปเพื่อช่วยวิญญาณของผู้คนแล้วใครเล่าจะช่วยพวกเขา" นี่เป็นสิ่งกระตุ้นให้ท่านธรรมาจารย์เกิดความตั้งใจอย่างแน่วแน่ที่จะทำสิ่งที่เป็นไปไม่ได้

ในปีนั้นเอง แบบพิมพ์เขียวของโรงพยาบาลฉือจี้ได้ร่างเสร็จสมบูรณ์ เวลาแห่งความยากลำบากและความยินดีที่คละกันไปก็ได้เริ่มขึ้น ไม่ต้องกล่าวเลยว่าการรวบรวมเงินทุนเพื่อสร้างโรงพยาบาลนั้นยากเย็นแสนเข็ญเพียงใด แต่หลังจากการประชาสัมพันธ์อยู่ 6 ปี ก็ได้รับการสนับสนุนจากผู้คนทุกชนชั้นในสังคม วันที่ 5 กุมภาพันธ์ 1984 คุณ หลี่ เต็ง ฮุย ซึ่งขณะนั้นดำรงตำแหน่ง ผู้ว่าการมณฑลไต้หวัน ได้มาเป็นประธาน

ภาพโมเสดที่ห้องโถงของโรงพยาบาลฉือจี้แสดงภาพ
พระพุทธเจ้าทรงดูแลรักษาสาวกที่เจ็บป่วย

อาสาสมัครที่โรงพยาบาลฉือจี้ปลอบโยนและให้กำลังใจแก่ผู้ป่วย

วางศิลาฤกษ์ของโรงพยาบาล ค่าก่อสร้างโรงพยาบาลได้ประมาณการไว้ 21 ล้านเหรียญสหรัฐ แต่ในเวลานั้น ระดมเงินทุนได้เพียง 790,000 เหรียญสหรัฐเท่านั้น คุณ หลี่ เต็ง ฮุย ซึ่งทราบสถานการณ์นี้ได้ถามด้วยความเป็นห่วงว่า "ไม่มีปัญหาหรือ" ท่านธรรมาจารย์ตอบด้วยเสียงหนักแน่นว่า"ไม่มีปัญหา" ในใจของท่านธรรมาจารย์ เต็มไปด้วยความเชื่อมั่นและความหวัง

เงิน 800 ล้านเหรียญไต้หวันนับเป็นจำนวนมหาศาลสำหรับการระดมทุน บางครั้งได้รับเงินบริจาคน้อยจึงต้องระงับการก่อสร้างกลางคัน แต่ความสำเร็จย่อมเกิดจากความยากลำบากนานัปการ ท่านธรรมาจารย์กล่าวว่า "การสร้างโรงพยาบาลเพื่อช่วยคนเจ็บป่วยนั้น คุณค่าที่แท้จริงคือการที่ทุกคนตั้งใจจะช่วยกันคนละเล็กละน้อย เงินจำนวนเล็กน้อยเมื่อรวมกันเข้าจะเป็นเงินก้อนใหญ่ สิ่งที่มีค่ายิ่งกว่านั้นคือ คนนับล้านคนได้แสดงเมตตาจิตอันแท้จริงออกมาให้ปรากฏ"แนวคิดของท่านธรรมาจารย์ได้รับการตอบรับอย่างดีจากสาธารณชน ในที่สุด โรงพยาบาลฉือจี้ที่ฮวาเหลียนก็ได้สร้างเสร็จสมบูรณ์

เมื่อวันที่ 17 สิงหาคม 1986 เป็นโรงพยาบาลแห่งแรกในไต้หวันที่ไม่เก็บเงินมัดจำค่ารักษาล่วงหน้าจากผู้ป่วยฉุกเฉิน ไม่ว่าผู้ป่วยจะมีเงินค่ารักษาหรือไม่ก็ตามก็จะได้รับการรักษาทันที โรงพยาบาลเริ่มเปิดทำการรักษา 4 แผนก มีเตียงผู้ป่วย 100 เตียง หลังจากนั้นได้ขยายการรักษาถึง 38 แผนก และมีเตียงผู้ป่วยถึง 788 เตียง มีคนไข้นอกเข้ารับการรักษาประมาณวันละ 1,400 - 1,800 คน

โรงพยาบาลแห่งนี้ไม่เพียงแต่ได้เปลี่ยนระบบการรักษาแบบเก่าเท่านั้น ยังได้เปลี่ยนอาการเย็นชาของแพทย์และพยาบาลที่มีต่อผู้ป่วยอีกด้วย แพทย์ พยาบาล ผู้ป่วย และอาสาสมัครของฉือจี้ที่ปฏิบัติงานในโรงพยาบาลจะมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดอบอุ่นดั่งบุคคลในครอบครัวเดียวกัน ความไว้วางใจและความจริงใจระหว่างแพทย์และผู้ป่วยประกอบกับหลักการของท่านธรรมาจารย์ที่ว่า "ความเมตตามอบให้ได้แม้แต่คนแปลกหน้า ความกรุณามอบให้ได้แก่ทุกคน" ทำให้เป็นที่กล่าวขวัญกันอย่างกว้างขวางในสังคมสมัยใหม่ ทุก ๆ วันท่าน

โรงพยาบาลฉือจี้ที่ต้าหลินมุ่งให้บริการรักษาแก่ผู้อาศัยในพื้นที่ที่ขาดแคลนบริการรักษาทางการแพทย์

ธรรมาจารย์จะเดินตรวจเยี่ยมคนไข้และพนักงานของโรงพยาบาลเพื่อดูแลความเรียบร้อยจนเป็นที่พอใจ

วันที่ 8 สิงหาคม ค.ศ. 1996 โรงพยาบาลฉือจี้ได้จัดห้องสำหรับผู้ป่วยโรคมะเร็งระยะสุดท้ายจำนวน 23 เตียง ท่านธรรมาจารย์ตั้งชื่อห้องนี้ว่า "ซินเหลียน" แปลว่า "หัวใจดอกบัว" อันเป็นสัญลักษณ์ว่า ผู้ป่วยจะสามารถเผชิญหน้ากับโรคร้ายด้วยจิตใจที่แน่วแน่ ดั่งเช่นดอกบัวที่งอกงามขึ้นมาจากโคลนตม โรงพยาบาลฉือจี้ยังมีชื่อเสียงด้านระบบอาสาสมัคร จะมีอาสาสมัครปฏิบัติที่โรงพยาบาลทั้งกลางวันและกลางคืน เพื่อช่วยดูแลผู้ป่วยทั้งทางร่างกายและจิตใจเช่นเดียวกับอนุศาสนาจารย์ของโรงพยาบาลประเทศตะวันตก พวกเขาจะปลอบโยนผู้ป่วยที่เปล่าเปลี่ยวและผู้สูงอายุ ให้กำลังใจแก่ญาติมิตรผู้ป่วยที่เป็นทุกข์ ช่วยร้องเพลงสวดและภาวนาแก่ผู้ป่วยที่นับถือศาสนาคริสต์ บางครั้งก็ให้ความช่วยเหลือด้านการเงินแก่ผู้ป่วยที่มีปัญหา ท่านธรรมาจารย์เห็นว่าการรักษาทางด้านจิตใจมีความสำคัญเท่าเทียมกับการเยี่ยวยาทางร่างกาย

หลังจากการวางแผนเป็นเวลา 10 ปี และใช้เวลาก่อสร้าง 4 ปี โรงพยาบาลต้าหลินของฉือจี้ก็ได้เปิดดำเนิน

ท่านธรรมจารย์เจิ้งเหยียนตรวจงานประจำวันเพื่อดูแลความเรียบร้อยทุกด้าน ทั้งในด้านผู้ป่วยและผู้ปฏิบัติงาน

การเมื่อวันที่ 13 สิงหาคม ค.ศ. 2000 โรงพยาบาลนี้ตั้งอยู่ที่เมืองเจียอี้ ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันตกของเกาะไต้หวัน เพื่อให้การรักษาแก่ผู้คนที่อาศัยอยู่ในท้องที่ที่ขาดแคลนบริการด้านการรักษาพยาบาล ทั้งยังได้นำเอาจิตวิญญาณของการดูแลรักษาเพื่อนมนุษย์ทั้งทางร่างกายและจิตใจ ตลอดจนบรรยากาศแห่งความเมตตาของโรงพยาบาลที่ฮวาเหลียนมาใช้ในโรงพยาบาลนี้ โรงพยาบาลต้าหลินมีพื้นที่ประมาณ 111 ไร่ ให้บริการรักษา 32 แผนก มีเตียงผู้ป่วย 496 เตียง รวมทั้งหน่วยดูแลผู้ป่วยทางจิตและผู้ป่วยในระยะสุดท้าย ที่ซึ่งผู้ป่วยจะได้รับการดูแลรักษาเป็นพิเศษและมีแผนที่จะจัดตั้งหน่วยดูแลรักษาผู้ป่วยโรคเรื้อรังเพื่อให้บริการรักษาเป็นพิเศษ

มูลนิธิฉือจี้ยังคงมองไกลไปในอนาคต เมื่อเร็ว ๆ นี้ได้วางแผนการก่อสร้างศูนย์ฟื้นฟูเด็กพิการทางภาคเหนือของไต้หวัน ศูนย์นี้จะดูแลรักษา ฟื้นฟู และให้การศึกษาพิเศษแก่ผู้พิการและผู้บกพร่องทางจิตแก่เด็กที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี ศูนย์นี้จะรับรักษาคนไข้นอกและมีเตียงสำหรับคนไข้ใน 360 เตียง

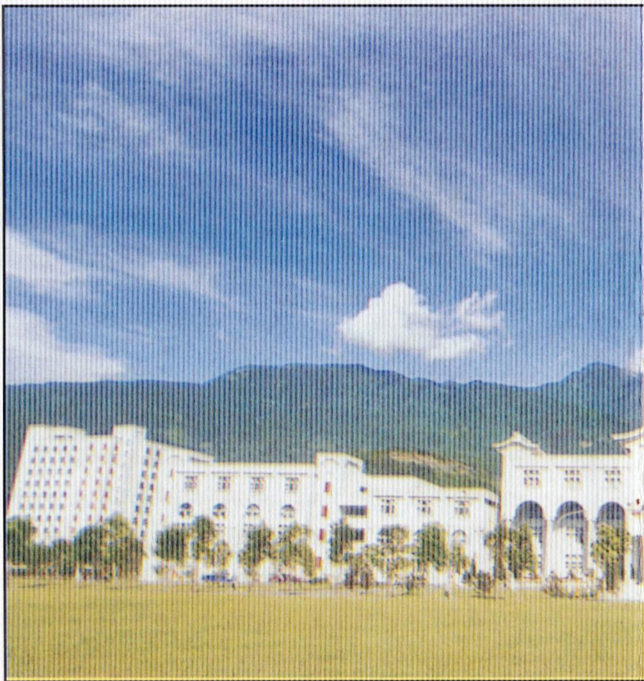
วันที่ 10 มิถุนายน ค.ศ. 2000 ได้เริ่มก่อสร้างโรงพยาบาลซินเตี้ยนฉือจี้ทางตอนเหนือของไต้หวัน ซึ่งคาดว่า

จะสร้างเสร็จในปี ค.ศ. 2002 โรงพยาบาลในเมืองต้านสุ่ยในภาคกลางของเกาะไต้หวันก็เป็นอีกโครงการหนึ่งที่กำลังก่อสร้างอยู่ ในอนาคตฉือจี้จะมีโรงพยาบาลในภาคเหนือ ภาคกลาง ภาคใต้ และภาคตะวันออก ซึ่งจะเชื่อมโยงเครือข่ายทั่วทั้งเกาะไต้หวัน จากความคิดของฉือจี้ที่ว่า "จงเคารพต่อทุกชีวิต" โรงพยาบาลของฉือจี้จะให้บริการทางการแพทย์แก่ผู้อาศัยในท้องถิ่นด้วยบริการรักษาที่มีคุณภาพสูงด้วยเทคโนโลยี ที่สมัยใหม่และการดูแลเอาใจใส่ ความเมตตากรุณา

ภารกิจด้านการศึกษา

การก่อตั้งมูลนิธิฉือจี้ของท่าธรรมาจารย์เจิ้งเหยียนมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยคนยากจนและอบรมสั่งสอนคนมั่งมี ในระยะเวลา 20 ปีที่ผ่านมา เศรษฐกิจในไต้หวันได้เติบโตอย่างรวดเร็วสวนทางกับสภาวะทางจิตใจที่ตกต่ำลง ท่านธรรมาจารย์ได้ช่วยคนจำนวนมากให้หลุดพ้นจากกระแสวัตถุนิยมที่รุนแรง ท่านได้นำพาคนมั่งมีให้พ้นจากการใช้จ่ายอย่างสรุ่ยสุร่ายและความเสื่อมโทรมทางสังคม แนะนำหนทางแก่ผู้ลุ่มหลงเมามัว นำพาคนจนและคนป่วยพ้นจากความทุกข์ยาก และโน้มน้าวให้ทุกคนรักตนเอง รักครอบครัวและรักโลกนี้ ท่านหวังว่าคนรวยและคนจนต่างก็สามารถมีความสุขทางจิตใจได้ ฉือจี้ได้รับความสำเร็จมากที่สุดในด้านการอบรมบ่มนิสัย ซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่จะทำไม่ได้ ในโลกของฉือจี้จะไม่มีเรื่องวิมานในฝันและความแตกแยก จะมีเพียงคนธรรมดาที่บำเพ็ญตนและเข้าใจหลักธรรมของพุทธศาสนาเท่านั้น

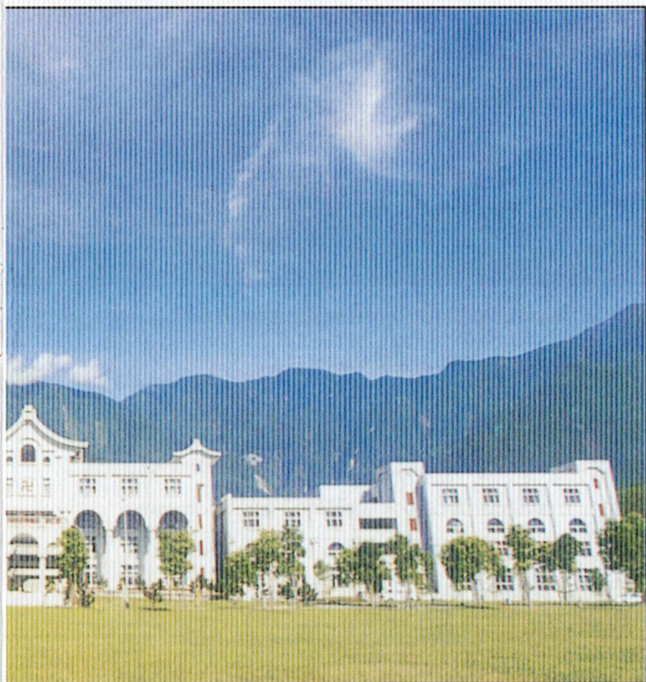
เพื่อเป็นการอบรมพยาบาลในโรงพยาบาลฮวาเหลียนให้ดูแลผู้ป่วยด้วยความใส่ใจและเมตตาธรรม วิทยาลัยพยาบาลก็ได้ก่อตั้งขึ้น ในปี ค.ศ. 1989 วัตถุประสงค์อย่างหนึ่งก็คือเปิดโอกาสให้เด็กสาวพื้นเมืองในภาคตะวันออกของไต้หวันได้มีโอกาสศึกษาโดยไม่เสียค่าเล่าเรียน เด็กสาวพื้นเมืองส่วนใหญ่มีการศึกษาน้อย เนื่องจากครอบครัวมีฐานะยากจน อาศัยอยู่บนภูเขาที่ห่างไกล บางคนดำรงชีวิตอย่างแร้นแค้น ในปี 1996 กระทรวงศึกษาธิการได้อนุมัติให้จัดแยกการสอบเข้า

มหาวิทยาลัยเทคนิคฉือจี้ตั้งอยู่ในที่อันเหมาะเจาะสวยงามระหว่างภูเขากับทะเล

มหาวิทยาลัยสำหรับนักเรียนชาวพื้นเมือง ซึ่งจะรับนักเรียนเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยได้ปีละกว่า 50 คน นอกเหนือจากการที่ไม่ต้องเสียค่าเล่าเรียนแล้วยังได้รับเงินค่าเบี้ยเลี้ยงเป็นรายเดือนโดยไม่มีข้อผูกพันใด ๆ ด้วยวิธีนี้ ท่านธรรมาจารย์จึงหวังว่าคนพื้นเมืองเหล่านี้จะมีชีวิตที่มีความสุขและมีคุณประโยชน์ในอนาคต วิทยาลัยพยาบาลฉือจี้ได้รับการเลื่อนวิทยฐานะเป็นวิทยาลัยเทคโนโลยีฉือจี้ โดยกระทรวงศึกษา ในเดือนสิงหาคม ปี 1999 ปัจจุบันมี 6 คณะ คือ คณะพยาบาลศาสตร์ การอนุบาลและการสอนเด็กอ่อน การบริหารสุขอนามัย กายภาพบำบัด รังสีวิทยา และการบัญชี

มีกลุ่มคนพิเศษอยู่กลุ่มหนึ่งในวิทยาลัยนี้เรียกว่า คุณแม่อุปภัมภ์ โดยมีอาสาสมัครของฉือจี้เป็นผู้รับหน้าที่นี้ จากการที่นักศึกษาส่วนใหญ่เป็นวัยรุ่นและจากบ้านมาไกล นักศึกษา

เหล่านี้อาจต้องการความรัก ความเอาใจใส่และคำแนะนำในชีวิตประจำวัน หรือปัญหาทางด้านอารมณ์ คุณแม่อุปภัมภ์ต่างจะหมุนเวียนกันมาที่วิทยาลัยเพื่อดูแลนักศึกษา โดยมีคุณแม่อุปถัมภ์สองคนดูแลนักศึกษาแปดหรือเก้าคน รับผิดชอบในการให้คำแนะนำทั้งด้านร่างกายและจิตใจ ดังนั้นในอนาคตนักเรียนเหล่านี้จะทำหน้าที่พยาบาลผู้ช่วยด้วยมีจิตใจที่เปี่ยมไปด้วยความรักในการทำหน้าที่พยาบาลผู้ป่วยในอนาคต

วิทยาลัยแพทย์ศาสตร์ฉือจี้เปิดรับนักศึกษาเมื่อปี 1994 ให้การศึกษาวิชาในคณะแพทย์ศาสตร์ สาธารณสุขศาสตร์ และเทคนิคการแพทย์ ตลอดจนการศึกษาขั้นปริญญาโทสาขาแพทย์ศาสตร์ และพยาบาลศาสตร์ วิทยาลัยนี้มีเครื่องมือและอุปกรณ์อันทันสมัยที่จะอบรมแพทย์ให้มีความรู้ความสามารถสูง อย่างไรก็ตาม ท่านธรรมาจารย์เจิ้งเหยียนไม่เพียงแต่ต้องการแพทย์ที่ดีและมีความสามารถเท่านั้น แต่ยังต้องการแพทย์ผู้ซึ่ง

มหาวิทยาลัยแพทย์ศาสตร์ฉือจี้ให้การศึกษาอบรมนักศึกษาแพทย์ให้เป็นแพทย์ที่มีจริยธรรม

มีจริยธรรมที่จะรักษาความเจ็บไข้ได้ป่วย และในขณะเดียวกันก็ให้การดูแลคนไข้ดั่งญาติตนเอง ท่านธรรมาจารย์จะกล่าวอยู่เสมอว่า "การผลิตแพทย์ที่เชี่ยวชาญนั้นง่าย แต่การผลิตแพทย์ที่มีจริยธรรมนั้นยาก" ดังนั้น ในวิทยาลัยการแพทย์แห่งนี้การให้ศึกษาด้านคุณธรรมจะมีความสำคัญในระดับเดียวกับการศึกษาด้านแพทย์ศาสตร์

ในฤดูร้อนของปี 2000 วิทยาลัยแพทย์ศาสตร์ฉือจี้ได้รับการเลื่อนวิทยฐานะเป็นมหาวิทยาลัยโดยกระทรวงศึกษาธิการ มหาวิทยาลัยฉือจี้ขณะนี้ประกอบด้วยคณะแพทย์ศาสตร์ มนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ และชีววิทยา

โรงเรียนมัธยมฉือจี้และโรงเรียนสาธิตประถมศึกษาฉือจี้ได้เปิดเมื่อเดือนกันยายน ค.ศ. 2000 การจัดตั้งโรงเรียนนี้มีวัตถุประสงค์จะให้การศึกษาที่สมบูรณ์แบบในทุกด้าน ตั้งแต่ชั้นอนุบาลจนถึงขั้นปริญญาโท ซึ่งจะจัดการเรียนการสอนให้นักเรียนมีการศึกษาให้มีความรักและเอาใจใส่ต่อสิ่งแวดล้อม ฉือจี้มุ่งหวังที่จะปลูกฝังความรักให้เกิดในใจของนักเรียน นักเรียนจะได้รับการอบรมด้านจริยธรรมไม่เพียงแต่ด้านปัญญาเท่านั้น แต่รวมถึงการขัดเกลาให้เป็นผู้มีเมตตาและบำเพ็ญประโยชน์แก่สังคมด้วย

ในปัจจุบันนี้โรงเรียนประถมฉือจี้ มีนักเรียน 135 คน ใน 5 ระดับชั้น ในอนาคตจะมีแผนงานจัดตั้งชั้นเรียนพิเศษ

สำหรับนักเรียนที่ต้องการดูแลพิเศษ ได้แก่ ผู้มีความบกพร่องทางจิตและทางกาย และชั้นอนุบาล โรงเรียนมัธยมฉือจี้ประกอบด้วยชั้นมัธยมต้นและมัธยมปลาย นักเรียนต้องอยู่ประจำที่โรงเรียน ห้องเรียนทุกห้องจะมีทั้งโทรทัศน์และคอมพิวเตอร์ เอื้ออำนวยให้นักเรียนมีความสะดวกในการใช้อุปกรณ์เทคโนโลยีใหม่

ภารกิจด้านวัฒนธรรม

ภารกิจที่ 4 ของฉือจี้ ได้แก่ ด้านวัฒนธรรม ท่านธรรมาจารย์เจิ้งเหยียนกล่าวว่า "เราคงต้องอาศัยอยู่ในทะเลทรายอันร้อนระอุ ถ้าไม่วัฒนธรรมที่เปรียบดั่งแหล่งน้ำกลางทะเลทรายสำหรับแก้กระหายน้ำ"เพื่อจะหว่านพันธุ์พืชของพุทธศาสนาในทุกแห่งหน หยั่งรากของฉื้อจี้ในชนรุ่นต่าง ๆ บำเพ็ญธรรมในชีวิตประจำวัน และนำพระโพธิสัตว์มาสู่โลก ฉือจี้จึงได้ดำเนินการด้านวัฒนธรรม

การก่อสร้างอาคาร "จิ้งซือ" เริ่มเมื่อปี 1988 ที่ฮวาเหลียน อาคาร 10 ชั้นนี้เป็นสัญลักษณ์ของจิตวิญญาณฉือจี้แห่งความสันโดษ ความกตัญญู ความเข้าใจ และความเอื้ออาทร ประกอบด้วยที่ทำการ ห้องสมุด ห้องแสดงภาพ ห้อง

โรงเรียนมัธยมฉือจี้ให้การศึกษาอบรมด้านจริยธรรมและด้านความรัก และความเอาใจใส่ต่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

อาคารจิ้งซือเป็นสัญลักษณ์แห่งจิตวิญญาณฉือจี้

บรรยาย ห้องวิจัย หอประชุมสำหรับแสดงธรรมและนั่งสมาธิ นอกจากนี้ ยังมีอุปกรณ์การประชุมมาตรฐานสากลที่ใช้แปลภาษาได้ทันทีในขณะประชุมด้วย

ศูนย์วัฒนธรรมฉือจี้ในไทเปเป็นแหล่งผลิตหนังสือ วารสาร วีดีโอเทป รายการวิทยุ โดยใช้วิธีการที่เข้าใจง่ายและเป็นที่สนใจของประชาชน เรื่องราวต่าง ๆ มักจะเป็นเรื่องที่สร้างความสะเทือนใจแก่อ่านและผู้ชมจนกลั้นน้ำตาไว้ไม่อยู่ เมื่อได้มาติดต่อบ่อยเข้าก็มักจะปฏิบัติตามหลักการของฉือจี้ เพราะเรื่องราวต่าง ๆ นั้นเป็นเรื่องจริงไม่ได้แต่งขึ้น ความจริงย่อมทำให้เกิดความสะเทือนใจและโน้มนำจิตใจได้ดี

เพื่อเป็นการใช้สื่ออีเลคโทรนิคสมัยใหม่ในการส่งเสริมหลักการของฉือจี้ที่เคารพต่อชีวิตและความเป็นมนุษย์ มูลนิธิฯ จึงได้ตั้งสถานีโทรทัศน์ขึ้นเมื่อวันที่ 1 มกราคม 1998 ได้แพร่ภาพกิจกรรมต่าง ๆ ที่ดำเนินการโดยฉือจี้ด้วยหลักการแห่งความจริงใจ ความสมบูรณ์ ความไว้วางใจ และความซื่อสัตย์ นอกจากนี้ รายการต่าง ๆ ยังทำให้ผู้ชมมีความเข้าใจว่าท่านธรรมาจารย์เจิ้งเหยียนได้นำพาเหล่าสานุศิษย์ปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธเจ้าด้วยการแสดงให้เห็นว่า “ให้ความเมตตาได้แม้จะเป็นผู้แปลกหน้าและให้ความกรุณาแก่ทุกผู้ทุกคนได้”

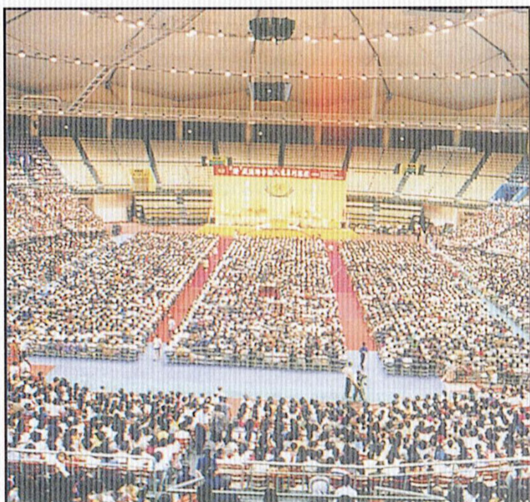
ในปี ค.ศ. 1991 สำนักงานกรมประชาสัมพันธ์และสภาแรงงานได้เชิญมูลนิธีฉือจี้ไปบรรยายเรื่อง “ชีวิตอันเป็นสุข” ในวันที่ 14 มิถุนายน 1996 ท่านธรรมาจารย์เจิ้งเหยียนได้บรรยายเรื่องนี้เป็นครั้งที่หนึ่งร้อย คำบรรยายที่กล่าวโดยท่าน

ธรรมาจารย์และใบรับรองที่ออกโดยเจ้าหน้าที่ของฉือจี้ได้พัฒนาการอยู่ร่วมกันของสังคมอย่างสันติสุข

ฉือจี้ได้ให้การสนับสนุนกิจกรรมบริการสาธารณะต่าง ๆ เช่น "การรณรงค์ให้สร้างและอนุรักษ์ดินแดนอันบริสุทธิ์" ความสำเร็จของกิจกรรมนี้เป็นผลจากความร่วมมือขององค์กรทั้งของรัฐและเอกชนรวมทั้งสมาชิกของฉือจี้ด้วย คนไต้หวันที่ได้ทำงานหนักมาก่อนหน้านี้ ยุคแห่งการทำงานแบบเท้าเปล่าและใช้ตะเกียงน้ำมันได้ผ่านพ้นไปแล้ว ไต้หวันได้กลายเป็นประเทศหนึ่งของกลุ่มประเทศที่พัฒนาแล้ว ซึ่งได้สร้างความภาคภูมิใจแก่ชาวไต้หวัน อย่างไรก็ตาม แม่น้ำได้กลายเป็นท่อระบายน้ำเสียที่มีกลิ่นเหม็น ท้องฟ้ามีสีเทาอันเนื่องมาจากมลภาวะ ขยะได้เพิ่มขึ้นจากห้าสิบเป็นแปดสิบเปอร์เซ็นต์

ฉือจี้ได้คาดหวังที่จะปลูกฝังความคิดในหัวใจของผู้คนในเรื่อง "การยอมรับ การถนอมและการทำกุศลกิจ" ท่านธรรมาจารย์เจิ้งเหยียนได้จัดให้มีการรณรงค์อนุรักษ์สภาพแวดล้อมเพื่อชำระชีวิตให้บริสุทธิ์ การแยกขยะ บำรุงรักษา

ท่านธรรมจารย์เจิ้งเหยียนกล่าวปราศัยเรื่อง"ชีวิตอันเป็นสุข" ในสนามกีฬาประจำท้องถิ่น

สมาชิกฉือจี้ชำระจิตใจพร้อมกับสิ่งแวดล้อมด้วยการนำสิ่งของที่ทิ้งแล้วมาใช้ใหม่

ทรัพยากร "ทำขยะให้เป็นทอง" แล้วนำเงินรายได้การนี้ไปช่วยผู้อื่น สมาชิกฉือจี้ทำการรณรงค์อย่างกระตือรือร้นด้วยการนำสิ่งของที่ทิ้งแล้วกลับมาใช้ใหม่ ในปี 1995 เพียงปีเดียวได้เก็บเศษกระดาษและกล่องกระดาษถึง 18.3 ล้านกิโลกรัม ส่งผลให้ลดการตัดไม้ที่มีอายุยี่สิบปีได้ประมาณ 366,000 ต้น

นอกจากการนำทรัพยากรกลับมาใช้ใหม่แล้ว สมาชิกฉือจี้จำนวนมากได้สร้างวินัยให้แก่ตนเองในการลดการใช้ถุงพลาสติก ถ้วยและจานกระดาษในตลาดและร้านแผงลอย สมาชิกฉือจี้จะใช้กล่องอาหาร ถ้วย ตะเกียบ ถุงสำหรับจ่ายตลาดและอื่น ๆ ที่สามารถนำกลับมาใช้ได้อีก เพื่อลดปริมาณขยะ

ศูนย์ข้อมูลไขกระดูกฉือจี้

จากหลักการ "เคารพต่อชีวิต" และเพื่อช่วยชีวิตผู้ป่วยด้วยโรคเลือด มูลนิธิฯได้ก่อตั้ง "ศูนย์ข้อมูลไขกระดูกฉือจี้ไต้หวัน" ในเดือนตุลาคม ค.ศ. 1993 ในปัจจุบันนี้การรักษาโรคที่เกี่ยวกับเม็ดโลหิต เช่น ลูคีเมีย ลิมโฟมา และอะพลาสติคอะนีเมียที่มีประสิทธิผลที่สุดได้แก่การปลูกถ่ายไขกระดูก ผู้

ป่วยหลายคนต้องรอให้มีผู้บริจาคไขกระดูกเป็นเวลานาน แต่ได้เสียชีวิตลงเนื่องจากหาไขกระดูกที่เข้ากันไม่ได้ ท่านธรรมาจารย์เจิ้งเหยียนทราบว่าหลังจากที่ได้ดูดเอาไขกระดูกออกจากผู้บริจาคแล้ว ร่างกายก็จะสร้างไขกระดูกขึ้นมาใหม่ภายในเวลาประมาณสิบวัน ท่านแน่ใจว่าการปลูกถ่ายไขกระดูกจะไม่มีผลกระทบต่อสุขภาพของผู้บริจาค จากข้อเท็จจริงอันนี้ได้กระตุ้นให้ท่านธรรมาจารย์ตั้งศูนย์ข้อมูลผู้อาสาสมัครบริจาคไขกระดูกในไต้หวันและได้รณรงค์ให้มหาชนบริจาคไขกระดูก ในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 2000 ศูนย์ข้อมูลแห่งนี้มีรายชื่อผู้ประสงค์จะบริจาคกว่า 203,140 คน ปัจจุบันนี้ศูนย์ข้อมูลไขกระดูกไม่ได้ให้บริการเฉพาะผู้ป่วยในท้องถิ่นเท่านั้น แต่ยังให้บริการแก่ผู้ป่วยประเทศอื่น ๆ ด้วย ศูนย์ข้อมูลไขกระดูกฉือจี้นี้ใหญ่เป็นอันดับสามของโลกรองจากอเมริกาและยุโรป แต่ใหญ่ที่สุดในเอเชีย ขณะนี้ กำลังดำเนินการทำข้อตกลงร่วมกับศูนย์ข้อมูลอื่นทั่วโลกเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลและเพิ่มโอกาสในการหาไขกระดูกที่เข้ากันได้ให้มากยิ่งขึ้น

นายแพทย์ซาโตอิ ทากาฮาชิ ตรวจไขกระดูกที่โรงพยาบาลฉือจี้
ที่จะนำไปปลูกถ่ายให้แก่ผู้ป่วยในกรุงโตเกียว

ฉือจี้ได้นำจิตใจที่เปี่ยมด้วยความรัก
และยื่นมือไปช่วยเหลือทั่วทั้งโลก
สมาชิกฉือจี้รู้สึกขอบคุณผู้รับความ
ช่วยเหลือที่เปิดโอกาสให้สมาชิก
ฉือจี้ได้มีโอกาสบำเพ็ญกุศลกรรม

การบรรเทาทุกข์ระหว่างประเทศ

ศาสนาพุทธสอนไว้ว่า ศาสนาไม่มีการแบ่งเผ่าพันธุ์และเชื้อชาติหรือความแตกต่างทางภูมิศาสตร์ ชาวไต้หวันที่ไปทำมาหากินในต่างประเทศก็ได้นำฉือจี้ไปกับเขาเหล่านั้นด้วย สำนักงานสาขาได้เกิดขึ้นทั่วโลกเพื่อเผยแพร่จิตวิญญาณของฉือจี้ ในระยะแรกก็เหมือนกับการหยดน้ำหมึกสีน้ำเงินหนึ่งหยดลงในมหาสุมทร น้ำหมึกจะหายไปโดยไม่มีร่องรอย แต่เมื่อสมาชิกได้แนะนำฉือจี้และอธิบายให้เข้าใจถึงการทำงานของมูลนิธิแก่กลุ่มชาวจีนก่อน แล้วค่อย ๆ ขยายสู่ประชาชนเจ้าของประเทศ เป็นผลให้มูลนิธิฉือจี้ได้เกิดสำนักงานสาขาทั่วทุกมุมโลก

ในฤดูใบไม้ผลิของปี 1991 พายุไต้ฝุ่นได้กระหน่ำประเทศบังคลาเทศส่งผลให้เกิดภัยพิบัติอย่างใหญ่หลวง ท่านธรรมาจารย์ได้ขอให้สมาชิกทุกคนบริจาคเงินมีค่าเท่ากับขนมปังหนึ่งก้อนต่อวันเพื่อช่วยเหลือผู้ประสบภัย หลังจากนั้นไม่นานเงินบริจาครวบรวมได้ถึง 157,200 เหรียญสหรัฐได้ถูกส่งไปยังสภากาชาด สำนักงานสาขาที่ลอสแองเจลิส นับเป็นครั้งแรกที่สภากาชาดได้รับเงินบริจาคจำนวนมากเช่นนี้จากองค์กรของคนจีน และนับเป็นครั้งแรกเช่นกันที่ฉือจี้ได้บริจาคผ่านองค์กรอื่นแทนการส่งสมาชิกไปแจกสิ่งของบรรเทาทุกข์ด้วยตนเอง

ในกลางเดือนกรกฎาคมของปีเดียวกันนี้ ได้เกิดน้ำท่วมอย่างหนักในรอบศตวรรษทางภาคตะวันออกของจีนแผ่นดินใหญ่สร้างความเสียหายแก่ประชากรกว่า 220 ล้านคนในสิบเก้ามณฑล สมาชิกฉือจี้ทั่วโลกมีความรู้สึกว่า เมื่อมูลนิธิได้เคยช่วยเหลือชาวบังคลาเทศก็ยิ่งเป็นการสมควรช่วยเหลือเพื่อนชาวจีนในแผ่นดินใหญ่ แม้ว่าจะมีความขัดแย้งทางด้านการเมืองกว่าสี่สิบปี ก็ตาม ประชาชนจำนวนมากได้ขอให้สำนักงานใหญ่ของฉือจี้ที่ฮวาเหลียนแสดงออกถึงเจตน์จำนงในการให้และเชื่อมั่นว่าเงินบริจาคได้มีการจัดการและนำไปใช้อย่างมีประสิทธิผล

หลังจากการเจรจากับเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลไต้หวันและจีนแผ่นดินใหญ่ ท่านธรรมาจารย์ได้บอกแก่สานุศิษย์ให้ดำเนินการบรรเทาทุกข์แก่ท้องที่ที่ได้รับความเสียหายหนักที่สุดก่อน อาสา

สมัครบรรเทาทุกข์ได้เดินทางไปยังมณฑลอันฮุย ยูนนาน หูหนาน ได้มอบเงินสด เสื้อกันหนาว ข้าวบาร์เลย์ เมล็ดพันธุ์พืชและปุ๋ย นอกจากนี้ยังได้สร้างบ้าน โรงเรียนและสถานพยาบาลอีกหลายแห่ง

การบรรเทาทุกข์เช่นนี้ได้ดำเนินการมาอย่างต่อเนื่อง ในปี 1992 ประเทศมงโกเลียประสบสภาพอากาศหนาวเย็น ฉือจี้ได้ส่งอาหาร เครื่องนุ่งห่มแก่เด็กและคนชรา มูลนิธิฯได้เริ่มร่วมมือกับ Medecins du Monde ในเดือนมกราคมปี 1993 ช่วยเหลือผู้ประสบภัยแล้งและสงครามในประเทศเอธิโอเปีย ความร่วมมือนี้ได้ดำเนินการต่อเนื่องในประเทศราวันดา ในปี 1994 และในเชดยา ในปี 1995 ในเดือนกันยายน ปี 1993 มูลนิธิได้ช่วยเหลือผู้ประสบภัยน้ำท่วมในประเทศเนปาลด้วยการสร้างบ้านพักจำนวน 1,800 หลัง ในปี 1994 ได้ให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ประสบภัยแล้งในประเทศกัมพูชาและภาคเหนือของประเทศไทยด้วยการบริจาค เครื่องสูบน้ำ น้ำมันดีเซล พันธุ์ข้าว เป็นต้น ในเดือนเมษายน 1995 ฉือจี้ได้ส่งเสื้อผ้าที่ใช้แล้ว รถเข็ญสำหรับคนพิการ และแป้งข้าวโพดเป็นจำนวน 15 ตู้สินค้าแก่ผู้ประสบภัยชาวผิวดำที่ยากจนในอาฟริกาใต้ให้สามารถดำรงชีวิตผ่านฤดูหนาวไปได้

เมื่อมณฑลฟูเจี้ยน และเหอไป่ในประเทศจีนเผชิญกับพายุไต้ฝุ่นเฮิบ ในปี 1996 ฉือจี้ได้จัดส่งข้าวสาร แป้งสาลี เสื้อกันหนาว ผ้าพันคอแก่ผู้ประสบภัย ทั้ง ๆ ที่มีการซ้อมรบทางทะเลของคอมมิวนิสต์จีนและการแพร่สะพัดของข่าวลือว่าจีนแผ่นดินใหญ่จะบุกเกาะไต้หวัน ปลายปี 2000 สมาชิกฉือจี้ได้ทำงานบรรเทาทุกข์ในพื้นที่สิบเก้ามณฑลของจีนแผ่นดินใหญ่

วันที่ 4 กุมภาพันธ์ 1998 ได้เกิดแผ่นดินไหววัดความสั่นสะเทือนได้ 6.1 ริคเตอร์ ในเขตท้องที่ทาการ์ ทางตอนเหนือของประเทศอาฟกานิสถาน ทำให้ผู้คนเสียชีวิต 5,000 คน สูญหายนับพันคนและไร้ที่อยู่อาศัย 30,000 คน ถนนที่จะไปยังที่เกิดภัยถูกตัดขาดอันเนื่องมาจากแผ่นดินไหวแลสงครามกลางเมือง สนามบินถูกปิด การสื่อสารติดต่อกับโลกภายนอกถูกตัดขาดเกือบสิ้นเชิง จากความช่วยเหลือของวุฒิ

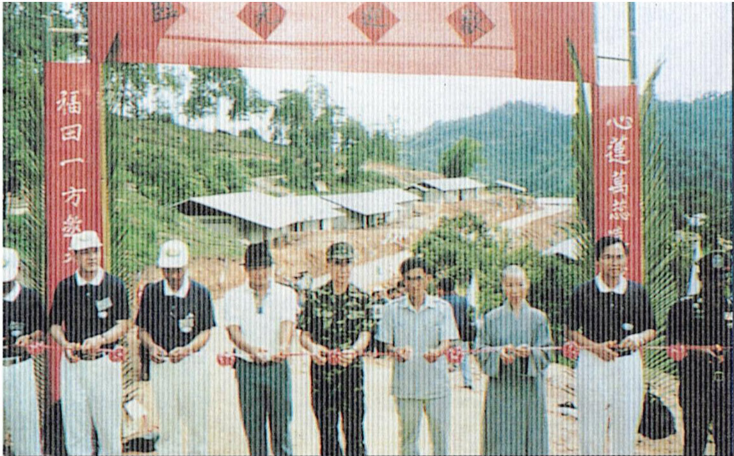

ในประเทศอาฟกานิสถาน เวชภัณฑ์ที่นำไปมอบให้
ได้นำมาซึ่งความหวังให้แก่ผู้ประสบภัยสงครามและแผ่นดินไหว

สมาชิกของสหรัฐอเมริกา ดานา โรราแบคเชอร์ สมาชิกของมูลนิธิฉือจี้และไนท์บริดจ์อินเตอร์เนชั่นแนล อันเป็นองค์กรบรรเทาทุกข์ระหว่างประเทศตั้งอยู่ในลอสแอนเจลิส ได้รวมพลังและเสี่ยงชีวิตในการขนส่งสิ่งของบรรเทาทุกข์ไปยังท้องที่ที่ประสบภัย ฉือจี้ได้บริจาคยาหนัก 1,500 ปอนด์ รวมทั้งยาปฏิชีวนะ 12 ชนิด และ ยาอื่น ๆ อีก 500 ขวด

ในปี 1998 ปรากฏการณ์ เอล นิโย ทำให้สภาพภูมิอากาศของโลกเกิดภาวะวิกฤติในตอนต้นปี เกิดฝนตกหนักในประเทศเปรู ทำลายถนน บ้านเรือน และเรือกสวนไร่นา ผู้คนขาดแคลนอาหาร ของบรรเทาทุกข์ที่จัดส่งโดยสมาชิกฉือจี้ในสหรัฐอเมริกา อาเยนตินา และไต้หวัน มี่ น้ำดื่ม ข้าว น้ำตาล ถั่ว ผ้าห่ม ยาสามัญประจำบ้านสองพันชุด ยาเม็ดสำหรับทำน้ำให้สะอาด มูลนิธิได้จัดหน่วยให้บริการรักษาพยาบาลฟรีแก่ผู้ประสบภัย ช่วยสร้างบ้านหนึ่งร้อยหลัง สำนักงานสาขาของฉือจี้ในสหรัฐอเมริกา เมกซิโก ปารากวัย บราซิลและอาเยนตินาได้จัดหาอาหาร ผ้าห่ม ของใช้ประจำวันที่จำเป็นให้ผู้ประสบภัยในประเทศนั้น ๆ

เมื่อประเทศปาปัวนิวกินีถูกกระหน่ำจากคลื่นใต้น้ำ สำนักงานฉือจี้สาขาออสเตรเลียได้ซื้ออุปกรณ์ทางการแพทย์ มูลค่า 100,000 เหรียญสหรัฐมอบแก่โรงพยาบาลโบแรมในเมืองวีแวค

จากการสร้างบ้านหลังใหม่
ให้แก่ผู้ลี้ภัยทางภาคเหนือ
ของไทย แจกจ่ายข้าวสารแก่ผู้อดยาก
ในเกาหลีเหนือ ให้การรักษาแก่
ผู้รอดชีวิตจากพายุไต้ฝุ่น
ในโดมินิกัน หรือการช่วยเหลือ
แก่ผู้รอดชีวิตจากคลื่นใต้น้ำซูนามิ
ในปาปัวนิวกินี อาสาสมัครของ
ฉือจี้ได้ทำให้ชีวิตผู้คนเหล่านั้น
มีความเป็นอยู่ดีขึ้น

มูลนิธิไต้หวันได้ซื้อสิ่งของบรรเทาทุกข์และเครื่องมือสำหรับก่อสร้างบ้านแก่ผู้รอดชีวิตเป็นมูลค่า 150,000 เหรียญสหรัฐด้วย

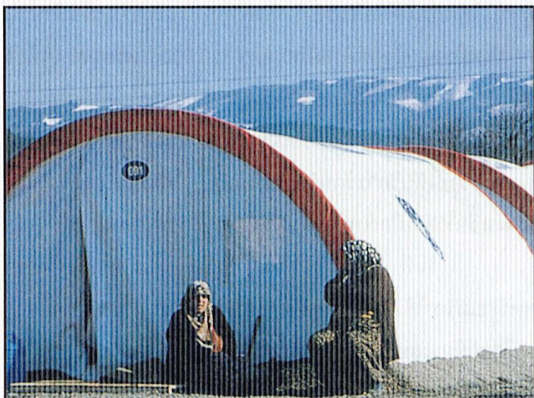
ในเดือนกันยายนและตุลาคม 1998 พายุเฮอริเคนจอร์จและมิทช์ได้พัดทำลายอเมริกากลางและอเมริกาใต้ คลีนิคอัลฮัมบราที่ให้บริการรักษาฟรีของฉือจี้ ได้ส่งยารักษาโรคและยาฆ่าเชื้อไปยังเมืองเทกูซิกัลปา เมืองหลวงของฮอนดูรัส

วันที่ 12 ธันวาคม 1998 สำนักงานฉือจี้สาขาสหรัฐอเมริกาได้จัดให้มีการเดินการกุศลเพื่อระดมทุนให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ประสบวาตภัย เฮอริเคน มิทช์ ที่ไต้หวันอาสาสมัครได้ดำเนินการระดมการบริจาคเสื้อผ้าที่ใช้แล้วทั่วทั้งเกาะไต้หวันเพียงเก้าวัน สิ่งของบริจาคที่ได้รับเกินจากที่ได้คาดไว้แต่แรกเสื้อผ้าที่ใช้แล้วหกสิบตู้สินค้าได้ถูกส่งไปยังประเทศฮอนดูรัส สาธารณรัฐโดโมนิกัน นิคารากัว กัวเตมาลา เอลซาลวาดอร์ และไฮติ

ในเดือนมิถุนายนและธันวาคมของปี 1998 คณะของฉือจี้ได้เดินทางเข้าไปยังเกาหลีเหนือ ซึ่งประสบภัยธรรมชาติอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ปี 1994 เพื่อแจกปุ๋ยและข้าวรัฐบาลเกาหลีเหนือไม่เคยอนุญาตให้คณะบุคคลใดเข้าประเทศแต่ได้อนุญาตให้คณะของฉือจี้เข้าประเทศเพื่อแจกสิ่งของบรรเทาทุกข์ด้วยตนเองแก่ประชาชนของเกาหลีเหนือ

ในปี 1999 ภัยธรรมชาติได้เกิดขึ้นทั่วโลก แผ่นดินไหวครั้นรุนแรงวัดความสั่นสะเทือนได้ 7.4 ริคเตอร์ ได้เกิดขึ้นในประเทศตุรกีในเดือนสิงหาคม ซึ่งเกิดขึ้นก่อนหน้าการเกิดแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ในไต้หวันหนึ่งเดือน ฉือจี้ได้ส่งคณะบรรเทาทุกข์ยังตุรกี และได้ดำเนินการรณรงค์ระดมทุนทั่วโลก สี่เดือนให้หลังมูลนิธิได้ให้การสนับสนุนและการแนะนำในการก่อสร้างบ้านพัก 300 หลัง การติดตั้งเต็นท์ขนาดใหญ่ 200 หลัง การก่อสร้างอาคารเรียนชั่วคราวสำหรับชั้นประถมสี่แห่ง การก่อสร้างได้แล้วเสร็จและส่งมอบให้แก่ผู้ประสบภัยในเดือนมกราคม ค.ศ. 2000

วันที่ 15 ธันวาคม 1999 ได้เกิดฝนตกหนัก ดินถล่มทับลงมาตามเมืองต่าง ๆ ทางชายฝั่งทะเลด้านเหนือของ

ฉือจี้ได้ให้การสนับสนุนและอำนวยการก่อสร้างเต้นท์ผ้ายาง ขนาดใหญ่แก่ผู้ประสบภัยแผ่นดินไหวในประเทศตุรกี

ประเทศเวเนซูเอลา ในอเมริกาใต้ ฉือจี้ได้ส่งคณะบรรเทาทุกข์ไปยังรัฐวาร์กัสอันเป็นท้องที่ที่ได้รับความเสียหายรุนแรงที่สุด เพื่อแจกจ่ายยา วิตามิน และให้ความช่วยเหลือด้านอื่น ๆ ที่จำเป็น

นอกจากความช่วยเหลือในภาวะฉุกเฉิน ฉือจี้ได้ร่วมมือกับนายแพทย์เจ้าของประเทศและชาวจีนโพ้นทะเลจัดตั้งคลีนิคให้บริการรักษาฟรีในท้องถิ่นห่างไกลและยากจนในประเทศฟิลิปปินส์ เวียดนาม บราซิล อินโดนีเซีย มาเลเซีย และสหรัฐอเมริกา

การช่วยเหลือบรรเทาทุกข์ระหว่างประเทศของฉือจี้ได้ก่อให้เกิดผลดีทั้งในด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและระหว่างรัฐ กระทรวงต่างประเทศของไต้หวันได้มีหนังสือลงวันที่ 26 ตุลาคม 1998 ยกย่องการดำเนินกิจกรรมของฉือจี้เป็นผลให้รัฐสภาของสหรัฐอเมริกาตัดสินใจสนับสนุนให้ไต้หวันเป็นสมาชิกขององค์การอนามัยโลก

หลักการบรรเทาทุกข์

ความเมตตากรุณาต้องคู่ไปกับปัญญา ฉือจี้ได้กำหนดหลักการบรรเทาทุกข์ระหว่างประเทศไว้หกประการ คือ

หลักประการแรก "การช่วยเหลืออย่างทันการณ์"

มีคำกล่าวว่า "น้ำหนึ่งหยดจะมีรสหวานเหมือนน้ำผึ้งเมื่อเวลากระหาย" ถ้าผู้คนได้รับความช่วยเหลืออย่างรวดเร็วตามที่ต้องการมากที่สุด เขาจะรู้สึกซาบซึ้งดั่งได้พบมหาสมบัติ ดังนั้นการช่วยเหลืออย่างรวดเร็วจะบรรเทาทุกข์ได้ประสิทธิผลกว่า

หลักประการที่สอง "โดยตรง" สมาชิกของฉือจี้จะแจกสิ่งของบรรเทาทุกข์ด้วยตนเอง จะไม่บริจาคผ่านองค์กรการกุศลอื่น ด้วยวิธีนี้เขาจะได้รู้จักผู้ประสบภัยและแสดงความห่วงใยโดยตรง

หลักประการที่สาม "ตามลำดับความสำคัญ" มีผู้ทุกข์ยากจำนวนมากมายในโลกนี้ ทุกคนต่างต้องการความช่วยเหลือกันทั้งนั้น แต่กำลังความสามารถและทรัพยากรของมูลนิธิฯ มีจำกัด ฉือจี้จึงต้องเลือกช่วยผู้ที่มีความจำเป็นมากที่สุดก่อน

หลักประการต่อมา "ความเคารพ" เมื่อใดก็ตามที่สมาชิกของฉือจี้ไปให้ความช่วยเหลือ เขาจะต้องเคารพต่อวิถีชีวิตขนบธรรมเนียมประเพณีของท้องถิ่นนั้น ๆ ผู้บรรเทาทุกข์ของฉือจี้ไม่ได้มีฐานะที่เหนือกว่าผู้ประสบภัย แต่จะช่วยเขาเหล่านั้นในฐานะมิตรสหาย

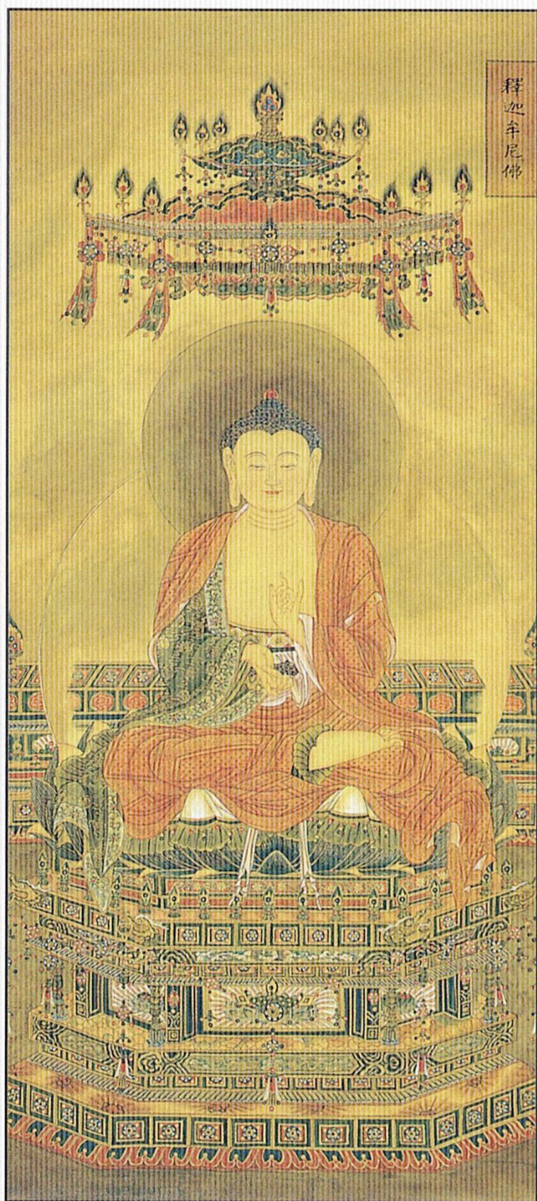
หลักประการที่ห้า "ประหยัด" เงินบริจาคเพื่อบรรเทาทุกข์จะถูกใช้จ่ายอย่างเหมาะสม ได้เปิดบัญชีธนาคารสำหรับเงินบริจาคเพื่อการบรรเทาทุกข์ระหว่างประเทศไว้ต่างหาก จะมีการจ่ายค่าจ้างให้แก่ลูกจ้างของฉือจี้ แต่สำหรับอาสาสมัครของฉือจี้แล้ว ค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปทำงานบรรเทาทุกข์ไม่ว่า ณ ที่ใด อาสาสมัครจะต้องเป็นผู้รับผิดชอบเอง

หลักประการสุดท้าย "ความสำนึกคุณ" อาสาสมัครจะทำงานช่วยเหลือผู้ประสบภัยอย่างดีที่สุด และในขณะเดียวกันจะต้องแสดงความขอบคุณต่อผู้รับความช่วยเหลือด้วย เพราะผู้รับความช่วยเหลือทำให้อาสาสมัครได้มีโอกาสทำงานบรรเทาทุกข์ หากไม่มีผู้รับความช่วยเหลือ เหล่าอาสาสมัครก็ไม่มีโอกาสบำเพ็ญกุศลกิจ ซึ่งเป็นเหตุผลที่สมาชิกฉือจี้ทำงานบรรเทาทุกข์ด้วยความสนุกและกระตือรือร้น แม้จะต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายด้วยตนเองก็ตาม

เป้าหมายอันสูงสุดของฉือจี้ในการประกอบงานสงเคราะห์ก็เพื่อให้ผู้รับความช่วยเหลือสามารถพึ่งตนเองได้ในอนาคต ท่านธรรมาจารย์เจิ้งเหยียนมีความเชื่อว่า มนุษย์ทุกคนควรจะสามารถพึ่งพาตนเองได้อย่างมีศักดิ์ศรีมากกว่าที่จะขอรับความช่วยเหลือจากผู้อื่น ดังนั้น สมาชิกของฉือจี้จะมีการติดตามตรวจสอบผู้รับความช่วยเหลือและจะพยายามสนับสนุน กระตุ้นให้เขาเหล่านั้นสามารถยืนหยัดอยู่ได้ด้วยตนเอง

ความรักของฉือจี้

ทำไมโลกทุกวันนี้ถึงได้ยุ่งเหยิงนัก ทำไมผู้คนเป็นจำนวนมากมีชีวิตอยู่ด้วยความเจ็บปวดและความกลัว เพราะโลกนี้ขาดแคลนความรักนั่นเอง ท่านธรรมาจารย์เจิ้งเหยียนได้สอนพวกเราให้ใช้จิตวิญญาณของศาสนาด้วยหลักเมตตาธรรมมาชำระจิตใจให้บริสุทธิ์และขจัดความเจ็บป่วยของโลกเพื่อสรรพสัตว์จะได้มีชีวิตอย่างเป็นสุข ด้วยการนำหลักธรรมทางพุทธศาสนามาปฏิบัติในชีวิตจริง และดำเนินตามปรัชญาของท่านธรรมาจารย์ “จงลงมือทำ” เราก็จะสามารถนำแผ่นดินธรรมอันบริสุทธิ์มาสู่โลกของเรา และปลดปล่อยสรรพสัตว์ให้พ้นจากความทุกข์ทั้งปวง

ภาพเขียนศากยะมุนิพุทธเขียนโดย Mi Xiong

ดอกบัวเป็นสัญลักษณ์ดั้งเดิมของพุทธศาสนา ต้นบัวจะเจริญงอกงามขึ้นจากปลักโคลนในหนองน้ำ ความบริสุทธิ์ของพุทธศาสนิกชนก็เจริญงอกงามในทำนองเช่นเดียวกันนี้ ท่านธรรมจารย์เจิ้งเหยียนได้ตรากตรำทำงานหนักเพื่อกระตุ้นความบริสุทธิ์และความรักที่ซ่อนเร้นอยู่ในจิตใจของผู้คนให้งอกงามขึ้นมา ท่านธรรมจารย์ประสงค์จะให้ดอกบัวออกดอกในหัวใจของผู้คนทั่วทุกหนทุกแห่งในโลกนี้

เพื่อให้บรรลุเป้าประสงค์นี้ ท่านธรรมจารย์จึงได้ก่อตั้งมูลนิธิฉือจี้ในไต้หวัน ปัจจุบันนี้ ฉือจี้มีสมาชิกทั่วโลกกว่า 4 ล้านคน สมาชิกเหล่านี้ได้เจริญรอยตามท่านธรรมจารย์ในการช่วยเหลือผู้ยากไร้และให้การศึกษาผู้มั่งมี

เราหวังว่า หลังจากที่ได้อ่านหนังสือเล่มนี้แล้วท่านจะเข้าใจความคิด และจิตวิญญาณแห่งโลกฉือจี้ของท่านธรรมจารย์เจิ้งเหยียนได้ดีขึ้น